

Тунджер Джюдженоглу

МАТРЮШКА

(Matruşka)

Комидия в две части

**Превод от турски
Исмаил Б. АГЛАГЮЛ**

cucenoglutuncer@gmail.com
tcucenoglu@hotmail.com

<http://www.tuncercucenoglu.com/>

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

ЖЕНАТА – на около 30 години. Привлекателна. Свадлива

МЪЖЪТ – на около 45 години. С побелели коси. Представителен. Писател.

ГЛАСЪТ – в първата част – мъжки, а във втората част – женски

Време на действието: Наши дни

Място на действието: Истанбул.

ОБСТАНОВКА:

По средата на сцената една малка маса. Върху нея един пепелник. От двете й страни – по един стол.

На подходящо място – радиокасетофон (тунер).

На пода – миндери (възглавници).

От двете страни на сцената – по един телефон.

ПЪРВА ЧАСТ

Тишина.

Най-напред влиза ЖЕНАТА, а после – МЪЖЪТ. И двамата са пияни.

ЖЕНАТА сякаш се готви за свата. МЪЖЪТ минава „навътре”.

ЖЕНАТА запалва цигара. Нетърпелива е. Идва МЪЖЪТ с поднос в ръка, върху който са сложени две чаши и чиния със сушени фрукти. Той ги слага на масата, като ги подрежда. Налива питие в чашите и след като сядат на един от столовете, дига чашата си.

МЪЖЪТ: (меко) Здравей!

ЖЕНАТА: (заядливо) Какво дебелоочие!

МЪЖЪТ: Какво ти е?

ЖЕНАТА: Още какво да ми е?

МЪЖЪТ: А така хубаво беше започнала вечерта ни. Вечеряхме и се любувахме на морето. После, изведнъж се промени. По-право, промени се, като отиде и се върна от тоалетната. Какво те измъчва?

ЖЕНАТА: Не знаеш ли?

МЪЖЪТ: Какво е това, което трябва да знам?

ЖЕНАТА: Нали уж вчера, поради болестта на майка й, жена ти щеше да бъде извън града.

МЪЖЪТ: Да... беше...

ЖЕНАТА: Затова ми бе съобщил още по-предишния ден. Като ми беше и казал, че възползвайки се от случая, можем да бъдем заедно у вас. Но, в последния момент ми телефонира и събщи, че очакваш да дойде дъщеря ти. И дойде ли си снощи дъщеря ти?

МЪЖЪТ: Да.

ЖЕНАТА: И поради това ти не пожела да се видим, така ли?

МЪЖЪТ: И ти ми се разсърди затова, че бях принуден да се срещна с дъщеря си, така ли? А не си ли ти тази същата, която казваше, че ще посрещне това с разбиране? Не бяхме ли се разбрали с теб още в началото по този въпрос?

ЖЕНАТА: Какви ги бръщолевиш?

МЪЖЪТ: Бръщолевя ли? Та ти не беше ли ми казала, че няма да ревнуваш дъщеря ми от мен?

ЖЕНАТА: Никога не съм ревнувала дъщеря ти!

МЪЖЪТ: Тогава?

ЖЕНАТА: Снощи дъщеря ти не дойде. И ти ме излъга, като ми каза, че е дошла. А за истината научих едва тази вечер. Телефонирах на жената на шурей ти. Уж че съм приятелка на дъщеря ти.

МЪЖЪТ: (безнадеждно) Да, тя не дойде. Утре ще дойде. И какво има в това?

ЖЕНАТА: Снощи, като те потърсих по телефона, не ми ли каза, че е при теб?

МЪЖЪТ: Бях принуден така да ти кажа, защото няхах пари и нямаше как да дойда при теб.

ЖЕНАТА: Пак лъжеш. Защото при теб имаше друга жена. От вътре се чуваше дрънкането на чинии и прибори. „Сигурно дъщеря му прибира масата” – си помислих наивно. Ти ме считаеш за глупачка. А жената вътре гръмливо се смееше.

МЪЖЪТ: Гледах телевизия и една жена наистина прибираше масата. Но не тази която си въобразяваш ти, а жената от филма по телевизията. Всяка жена не прави ли същото?

ЖЕНАТА: Като се смее кокетно, така ли?

МЪЖЪТ: Любовникът й, разсъблякъл се, я чакаше в леглото и настояваше час по-скоро да отиде при него. При това положение какво да прави жената?

ЖЕНАТА: Кой знае с какво безсрамие ти подканваш жената да дойде при теб? И няма съмнение, че в бързината си тя ще изпочупи чиниите.

МЪЖЪТ: Един момент. Въпросната жена е жената от телевизионния филм.

ЖЕНАТА: Разправяй ги на старата ми шапка! Ти вече си разобличен. Поне си признай! Признай си!

МЪЖЪТ: Как можеш да допуснеш това! Ти си цяло дете!

ЖЕНАТА: Снощи, като си легнах, започнах да мисля. И от мислене не можах да мигна. В три часа сутринта скокнах от леглото. Бях забелязала, че кокетливия смях не можеше да принадлежи на дъщеря ти. Отново те потърсих. Но телефонът ти не отговаряше. Кой знае колко дълбоко беше заспал в прегръдките на онази курва. Щях да полудея. Погледнах през прозореца навън. Наблизо не се виждаше никакво такси. Можех да нахълтам в дома ти. Освирепяла, можех да изтрепя и тебе и нея. Можех да попадна и в затвора.

МЪЖЪТ: Добре че е нямало.

ЖЕНАТА: Какво е нямало?

МЪЖЪТ: Такси! Колко диви са тези помисли! Сякаш че сме лице в лице с една местна г-жа Отело. Как можеш да допуснеш, че такива помисли ще бъдат осъществени? Но това е присъщо на зодията „Риби”, от която си и ти. Но дали и истинският Отело е от същата зодия? Наистина, заслужава да се издири.

(**МЪЖЪТ** незабелязано се доближава до **ЖЕНАТА** и посяга да погали косата й. **ЖЕНАТА** рязко отдръпва главата си.)

ЖЕНАТА: Отдръпни мръсните си ръце от мен! Не искам вече да ме пипат ръце, които са прегръщали друга жена. Това е отвратително. Ти си един отвратителен субект.

МЪЖЪТ: Млъкни вече.

ЖЕНАТА: Няма да млъкна. Ти си един вулгарен субект.

МЪЖЪТ: Млъкни ти казах! Не викай!

ЖЕНАТА: Ще викам.

МЪЖЪТ: В чужда къща сме. Ще ни чуят.

ЖЕНАТА: Нека да чуят! (Насилва се да вика)

МЪЖЪТ: (като се опитва да затвори устата на **ЖЕНАТА**.) Ще се опозорим.

ЖЕНАТА: Искам всички да чуят!

МЪЖЪТ: (като се стреми да я почерпи.) А ако съобщят на полицията? Или искаш утре сутринта вестниците да поместят снимките ни. „Известният сценарист заедно с младата си метреса бяха хванати на местопрестъплението”. И снимки, снимки – от различен вид и размери, под които стои и обяснителният текст: „Жененият сценарист и неговата метреса се стремят да закрийт лицата си”. А ако попаднем в ръцете на тия от „Папараци” ... горко ни!

(**МЪЖЪТ** удря плесница на **ЖЕНАТА**, която все още се сили да вика.)

ЖЕНАТА: (слисана) Ти ме удари! ... Удари ме! .. (Учудването ѝ преминава и тя му удря една и още една плесница).

МЪЖЪТ: (грабва от пода един миндер и започва да се отбранява).

ЖЕНАТА: (също грабва от пода един миндер, като удря) Значи така искаш! Значи... (И двамата премаляват от умора. Престават да се бият. **МЪЖЪТ** оставя миндера на пода. А подир него – и **ЖЕНАТА**. Присядат.)

МЪЖЪТ: Кой можеше да допусне това? До къде достигнаха взаимоотношения ни?

ЖЕНАТА: След седем месеца достигнахме и до това положение. И причината за това си ти. Твоите лъжи. Твоето лицемерие.

МЪЖЪТ: Само аз ли съм лицемерен? Ти никаква вина ли нямаш?

ЖЕНАТА: Нямам. Никаква вина нямам. Още в началото на запознанството ни аз се отнесох честно към теб.

МЪЖЪТ: Така ли? Тогава да си разчистим сметките. Съгласна ли си?

ЖЕНАТА: Съгласна съм.

МЪЖЪТ: А как хубаво беше започнало всичко.

(Фоайе на театъра. **ЖЕНАТА** – стои права, като държи в едната си ръка цигара, а в другата – чаша чай. Влиза **МЪЖЪТ**. Оглежда се и веднага забелязва **ЖЕНАТА**.)

МЪЖЪТ: Добре, че съм дошъл в тоя театър. Всяко зло за добро. Може би. Боже, колко хубаво ще бъде! Предпочита да стои права. Мисли, че по тоя начин ще бъде по-добре. И не се лъже. Ако беше седнала, нямаше да имам шанса да ѝ видя краката. Краката ѝ са изключително хубави. Сякаш са струговани.)

(**ЖЕНАТА** също забелязва **МЪЖА**. Но **МЪЖЪТ** бързо отстранява очите си от **ЖЕНАТА**.)

ЖЕНАТА: Кой е този? Някакво познато лице. Но защо отбягва да ме погледне, след като ме фиксираше до сега? Може да го е направил и случайно.

(**ЖЕНАТА** се прави, че не се интересува от **МЪЖЪТ**, а в същото време продължава да го наблюдава с крайчеца на окото си.)

МЪЖЪТ: (отново поглежда към **ЖЕНАТА**.) Прави се, че не се интересува от мене. Но се заинтересува! Най-добре ще бъде ако придобие впечатление, че я наблюдавам – уж без да разбере тя. Наистина, хубава жена. Малко по-млада от мен. Какво ти малко, доста по-млада е от мен. Но жените на тая възраст не скъпят интересите си от мажете на моята възраст. Не напразно от тоя свят е минал един смъртник на име Фройд. Да не забравя да използвам това остроумие някъде.

ЖЕНАТА: Боже, от къде го познавам тоя мъж? Да не би в някой вестник да съм видяла неговата снимка? Или пък съм го гледала в някоя телевизионна програма? Както и да е, но непременно съм го виждала някъде. Шестото ми чувство не може да ме излъже! Да не би пък да се лъжа? Боже мой, аз съм сигурна, че го познавам тоя мъж!

МЪЖЪТ: Не бива да ѝ дам възможност да разбере, че я гледам със сексуално наслаждение. Нежният пол не обича такива погледи. Трябва да изглеждам малко по-простодушен. Може би трябва да придобия вид на мъж, който само харесва и... толкоз.

ЖЕНАТА: Много приятен мъж! Наистина, много приятен. И на ръст е... не много нисък. Поне от мене по-висок е. И не ме гледа като да съм дивеч.

МЪЖЪТ: Не бива да я гледам като на дивеч. Внимателно и тактично.

ЖЕНАТА: Отгоре на това и косите му не са боядисани. Тъкмо мъж на годините си.

МЪЖЪТ: Трябва да се запозная с нея.

(Чува се силен удар на гонг. Но този звук не е от най-обичайните. По-скоро наподобява звука, който издава тенджерата при удар с лъжица. И двамата трепват, дори се изплашват.)

МЪЖЪТ: (на **ЖЕНАТА**) Какъв особен звук, нали?

ЖЕНАТА: (с миловидно лице) Кое е особеното?

МЪЖЪТ: Звука на гонга! Няма да е лъжа, ако кажа, че се уплаших. Вие не се ли уплашихте?

ЖЕНАТА: Не може да се каже, че се уплаших. Такова...

МЪЖЪТ: Ако не го считате за неделикатно...

ЖЕНАТА: Моля...

МЪЖЪТ: Срещали ли сме се с Вас някъде?

ЖЕНАТА: И аз си мислех за същото. Като че ли по-рано ...

МЪЖЪТ: И аз имам същото чувство. Но това не ме смущава. Предполагам, че между нас протича ток.

ЖЕНАТА: За момент се почувствах като трансформатор. Не обичам електричеството. След откриването на електричеството романтизмът напълно изчезна. За пример да вземем осветлението, получено от свещта.

МЪЖЪТ: При това положение си вземам думите назад, защото не искам да се безпокоите.

ЖЕНАТА: Няма значение.

(И двамата, давайки вид, че не се гледат, взаимно си изплакват очите. А щом очите им се срещат, усмихвайки се, навеждат главите си.)

МЪЖЪТ: Не бива да мълча.

ЖЕНАТА: Прекъсването на разговора не е на хубаво. Дали пък не трябваше да харесвам електричеството?

МЪЖЪТ: Трябва да намеря някакъв разумен повод, за да продължи разговора ни.

ЖЕНАТА: Знам, че иска да говори, но не проговаря. Може би очаква аз да започна. (Отново се чува ударът на гонга.)

МЪЖЪТ: Тоя път не се уплаших.

ЖЕНАТА: Човек свиква, на каквото и да е.

МЪЖЪТ: Все си мисля, къде съм ви виждал.

ЖЕНАТА: И аз.

МЪЖЪТ: Представлението като че ли е било комедия.

ЖЕНАТА: Така пише. Вие не обичате ли да гледате комедия?

МЪЖЪТ: Не правя разлика между спектаклите, защото съм принуден да гледам всичко.

ЖЕНАТА: Критик ли сте?

МЪЖЪТ: Опазил ме Господ! Такова ли е впечатлението Ви от мен?

ЖЕНАТА: Да. Приличате повече на човек, който се занимава с писане и... драскане.

МЪЖЪТ: Аз ли?

ЖЕНАТА: Позволете ми да направя предположение. Писател ли сте?

МЪЖЪТ: Обичате ли театъра и киното?

ЖЕНАТА: Двете неща, които най-много обичам са киното и театърът.

(**МЪЖЪТ** с удоволствие отваря чантата си и от там изважда една книга, която я подава на **ЖЕНАТА**. И тя я поема.)

ЖЕНАТА: (хвърля око на корицата) „Храня надежда, че зората ще се зазори”.

МЪЖЪТ: Гледахте ли го този филм?

ЖЕНАТА: Мога ли да пропусна филма, който е с шест награди от миналия сезон? Гледах го в едно от кината отгатък Босфора.

МЪЖЪТ: Предполагам, че сте една любознателна зрителка, щом като за филм отивате чак от татък Босфора.

ЖЕНАТА: Всъщност аз там живея. Но не можах да разбера, Вие какво общо имате с тоя филм?

МЪЖЪТ: Бихте ли обърнали задната корица на книгата.

ЖЕНАТА: (обръща и гледа) Ааа! Това на снимката сте Вие! Вие сте сценарист! И то автор на филмите, които все съм харесвала: „Ще погребем нашите мъртъвци“, „Слънцето непременно ще изгрее“, „Обединените ръце“. Този филм не съм го гледала. Любовен ли е?

МЪЖЪТ: (дълбоко въздъхва) Сценария бях го написал с цел, да служи за пример за солидарността на работническата класа. Беше заснет. Обаче не бе прожектиран по кината, тъй като беше забранен.

ЖЕНАТА: Значи беше филм с обществено-социална тематика?

МЪЖЪТ: Не обичам такова едно окачествяване.

ЖЕНАТА: Да се надяваме, че някой ден все ще го гледам.

МЪЖЪТ: Няма да можете, защото са го изгорили. Дори и копията му са били унищожени. Да се каже на работниците да обединят дори ръцете си е голяма вина. Ако ми позволите, искам да Ви надпиша една от книгите си.

ЖЕНАТА: Не. Бих искала сама да ги купя от книжарницата.

МЪЖЪТ: Не можете да ги намерите в нито една от книжарниците!

ЖЕНАТА: Ах, колко хубаво е това! Кой знае какво щастие е, човек да бъде автор на книги, които много се продават!

МЪЖЪТ: Нямах шанса да изпитвам вкуса на такова едно щастие. Защото след като беше забранен въпросният филм, от страх, издателят ми изтеглил всичките ми книги от пазара.

ЖЕНАТА: Колко книги имате?

МЪЖЪТ: (дълго мисли) Три.

ЖЕНАТА: Позорно е това, което е направил Вашият издател!

МЪЖЪТ: Изплашили го, като му се заканили.

ЖЕНАТА: Не бива да се плаши. Издателите трябва да бъдат сърцати.

МЪЖЪТ: И аз така му казах: „Не ти прилича този страх“. До къде може да се отиде със страх?

ЖЕНАТА: До никъде не може да се отиде. И най-противоречивите гледища, ако не бяха издадени във вид на книга, човечеството щеше ли да стигне до настоящият век? Щяхме ли да преодолеем схващанията на Средновековието?

МЪЖЪТ: Знаете ли, и аз му казах същото, което Вие сега казвате, но – издателят не мисли като нас. Каза ми, че ако продължава да продава тези книги, не може да изплати глобата, с която биха го глобили властите, дори ако би продал всичките налични книги в книжарницата му. И ето защо сам инкриминира книгите ми. Бихте ли ми казали името си?

ЖЕНАТА: (изважда от чантичката си една визитка) Заповядайте.

МЪЖЪТ: (взема я) Благодаря Ви.

(**МЪЖЪТ** старателно пише нещо. Подписва се. И подава книгата на **ЖЕНАТА**)

ЖЕНАТА: (взема книгата и прочита написаното с привидно вълнение.) „Със щастливо чувство от запознанството, благодаря на звука на гонга, който стана причина да се сближим. С обич“. (С още по-привидно вълнение.) Много ... много Ви благодаря.

МЪЖЪТ: Моля Ви. Да се надяваме, че ще имам щастливия случай да Ви надпиша и другите си книги. Визитката Ви?

ЖЕНАТА: Връщате ли ми я? Нека да остане във Вас.

МЪЖЪТ: (и той изважда една визитка и ѝ я подава.) Моля, заповядайте и Вие моята.

ЖЕНАТА: (вземайки я.) Благодаря. (Прочитайки я.) Вие в „Снежно бял найлон” ли работите?

МЪЖЪТ: Като осигурявам препитанието си от друга работа, придобивам възможността да бъда свободен по отношение на творчеството си. Пиша това, което съм си наумил и никой не е в състояние да ми продиктува това, което не искам да пиша. И това е голяма придобивка за мен. Пиша за всичко, което си искам, но и то бива забранявано. И в това се състои моето противоречие.

ЖЕНАТА: Вашето изпитание... ако кажем, няма ли да бъде по-вярно? Това определение някак по подхожда на писателите. А на Вас – най-вече Ви отива скръбта.

МЪЖЪТ: Благодаря Ви. (Разглежда визитката, която държи в ръката си.) На тази картичка са отбелязани само служебните Ви телефони.

ЖЕНАТА: (прави се, че не чува.) Ако обичате, да минем в салона.

МЪЖЪТ: Разбира се. Заповядайте.

(Ужким минават в „салона”.)

МЪЖЪТ: Мога ли да видя на кой номер сте? (Взема подадения от **ЖЕНАТА** входен билет и го сравнява със своя.) Не може да бъде! Това е нечувана случайност! Ще гледаме спектакъла, седнали един до друг!

ЖЕНАТА: Наистина ли?

МЪЖЪТ: Да. Ето, вижте!

ЖЕНАТА: Досуц, както се случва в турските филми!

МЪЖЪТ: Да, същото, но... хубава случайност!

ЖЕНАТА: Така е.

(Най-напред сяда **ЖЕНАТА**, а след това – **МЪЖЪТ**. Пауза.)

МЪЖЪТ: С Вас изминахме доста път.

ЖЕНАТА: Не разбрах, какъв път?

МЪЖЪТ: По отношение на приятелството, искам да кажа, изминахме доста път.

ЖЕНАТА: Да, да.

(Пауза.)

МЪЖЪТ: Боже мой, каква привлекателна жена! Какво щастие е това! Насмалко да седнем прегърнати. Като гугутките.

ЖЕНАТА: Трябва да отбягвам излишните приказки, за да не ме смята за бърбрица.

(**ЖЕНАТА** изважда от единия си крак обувката си. **МЪЖЪТ** забелязва това и му става странно.)

МЪЖЪТ: Изглежда, че не знае за това, че пръстите на краката ѝ ме възбуждат. Господи, какви страхотни пръсти!

ЖЕНАТА: (след като е забелязала, че **МЪЖЪТ** гледа към крака ѝ.) Постъпих доста некултурно. Не биваше да извадя обувката си пред него. Как можах да допусна такова нещо? Особено като се има предвид, че с него току що сме се запознали. (На **МЪЖА**.) Извинявам се. Убиваше ми крака, та затова.

МЪЖЪТ: Не, не, не се безпокойте. Напротив. Защо ще ме безпокоите. Нима не зная, че новите обувки винаги убиват крака на човека.

ЖЕНАТА: От къде разбрахте, че обувките ми са нови?

МЪЖЪТ: Личи си. По всичко личи, че са нови. Моля да не се безпокоите. Можете да извадите и другата си обувка. И знайте, че докато сте при мене, винаги можете да се събуете.

ЖЕНАТА: Благодаря Ви.

(За трети път се чува гласът на гонга. Този път – малко глухо и отдалеч. Затъмнение. И като светне, **МЪЖЪТ** и **ЖЕНАТА** започват да ръкопляскаат.)

МЪЖЪТ: Как намерихте представлението?

ЖЕНАТА: Много ми хареса. А на Вас?

МЪЖЪТ: Мога да кажа, че и аз го харесах. Преди всичко, заради положения труд. Понякога трябва да бъдат поздравени и немедоносните пчели.

ЖЕНАТА: Но, Вие ръкопляскахте?

МЪЖЪТ: Седяхме на първия ред. Участниците в спектакъла настойчиво ни гледаха, за да им ръкопляскаме.

(Правят няколко крачки настрана)

МЪЖЪТ: Мога ли да Ви изпратя до дома Ви?

ЖЕНАТА: Живея много далече.

МЪЖЪТ: Нищо от това. С кола съм.

ЖЕНАТА: Ако ме закарате до пристанището ще Ви бъда благодарна. Свърши ли?

МЪЖЪТ: Кое да е свършило?

ЖЕНАТА: Нашето запознанство?

МЪЖЪТ: Да.

ЖЕНАТА: Още при първото ни запознанство трябваше да разбера какъв човек си ти. Но тъй като очите ми бяха ослепели, а ушите ми – оглушели, аз не можах да разбера това, което криеше от мен при започването. Или пък виждах нещата така, както на мен ми прилягаше. А всъщност, ти хем ме лъжеше, хем пък криеше много неща от живота си. Например, още не си казал, че си женен и че имаш дъщеря.

МЪЖЪТ: Ти още при първото ни запознаване ли очакваше да ти каза, че съм женен и че имам една дъщеря? Това ли щеше да бъде най-подходящия подход към една жена, която харесвам? Но не съм казал и това, че не съм женен. (Към зрителите.) Кажете моля ви се, че не съм женен?... Но ти разбра, че съм женен веднага, след като си отиде вкъщи.

ЖЕНАТА: Откъде ще науча? Аз да не съм предсказателка?

МЪЖЪТ: Ето че и ти лъжеш! Не ти ли бях дал една книга, която специално бях надписал за тебе?

ЖЕНАТА: Какво общо има това с книгата?

МЪЖЪТ: От корицата ѝ не прочете ли моята биография?

ЖЕНАТА: Онази биография ли, която се състои от повтарянето на няколко филмови заглавия и толкоз. Не може да се отрече това, че при първото ни запознанство ти беше доста сръчен в шарлатанството и умело приложи всичките си трикове, за да ме примамиш. Удари на гонг ли не щеш, поздравления на немедоносните пчели ли не щеш... изцяло ме шашна.

МЪЖЪТ: (показва задната корица на книгата.) Прочети това тук. Прочети го на глас, за да чуят всички.

ЖЕНАТА: Женен. Има една дъщеря. Е и, какво от това?

МЪЖЪТ: По кой друг начин можех да разкрия това? Можех ли да дам обстояйни сведения за семейното си положение на една жена, с която току що сме се запознали и която съм харесал, за да затворя по тоя начин всякакви пътища към нея и нейното сърце? Не и не! Такава една неучтивост не мога да допусна към нито едно женско същество. Взаимоотношенията между мъжа и жената изискват деликатност. Всяко нещо отведнъж не може да се каже.

ЖЕНАТА: И правият си пак ти, нали?

МЪЖЪТ: Безспорно! Всяко нещо си има своя ред, стига да му знаеш цаката. Как можеш да очакваш от мене да ти кажа това, когато не сме достигнали още до етапа на срещите ни. Освен това, ако още в началото всичко си разкажем, какво ще говорим по-нататък? Никой да не очаква от мен да те злепоставя, като по тоя начин възпрепятствам и срещите ни. Аз съм деликатен човек и ето защо деликатно ти разкрих това. В това не се и съмнявам, но ако не си му обърнала внимание, вината е твоя.

ЖЕНАТА: И да бях му обърнала внимание пак нищо нямаше да се промени. Сключването и разтрогването на браковете не се ли срещат най-често при хората на изкуството?

МЪЖЪТ: Ти не се нахвърляй толкова върху хората на изкуството. Една част от тях може би не са успели да определят точната граница между съпругата и метресата. Може би още не могат напълно да посочат мястото на едната и мястото на другата в техния живот. Но... защо аз да не бъда единственият творец, който вече е създал равновесието между тях? Ясно ли ти е, душо моя?

ЖЕНАТА: Не ми казвай душо моя!

МЪЖЪТ: Добре, душо, няма да ти казвам. Имаш ли още нещо да кажеш за запознанството ни?

ЖЕНАТА: Да покажеш идването си в театъра като необходимост, произтичаща от твоята любов към професията и работата, не преследваше ли скрита цел, която да ти послужи като претекст за да разкриеш, че си писател? Не, не, не е необходимо да обясняваш. Ако помислиш малко, ще разбереш, че съм права. Всъщност няма нужда и от мислене, защото – както ти самия ми беше разказал по-късно – причината да се хванеш на тая игра не беше ли необходимостта него ден жена ти да разтребва стаите и поради това ти не биваше да ѝ се пречкаш вкъщи?... В продължение на седем месеца, откакто сме заедно, най-положителното нещо, което съм научила от тебе е анализирането на човешките действия, което ти дотогава смяташе, че единствено ти го владееш. Страшно ловък си, когато ме разкриваш мен. Но щом дойде ред да укриваш себе си, проявяваш небивала несръчност.

МЪЖЪТ: Наистина, и на теб не може да се отрече сръчността да не дадеш телефонния си номер. Става дума за домашния.

ЖЕНАТА: Ти как мислиш: бях ли задължена да дам домашния си телефонен номер, след като бяха изминали едва десет минути от запознаването ми с един незнаен мъж?

МЪЖЪТ: Аз незнаен ли съм?

ЖЕНАТА: Говоря за тогава. Сега вече си знаен.

МЪЖЪТ: (смутен) Доколкото разбирам, тази игра не ти харесва. Ако искаш да я прекъснем.

ЖЕНАТА: Напротив, много ми харесва. Да продължим.

МЪЖЪТ: До къде бяхме стигнали?

ЖЕНАТА: До мястото, където аз ти бях казала: „Ако ме закарате до пристанището ще Ви бъда благодарна.“

МЪЖЪТ: Не, преди него има още нещо. Ти беше минала зад кулисите, за да поздравяш актьора, който ти беше дал покана за представлението.

ЖЕНАТА: Каква е ползата от изиграването на тази част? Само губене на време.

МЪЖЪТ: Не, да я изиграем.

ЖЕНАТА: Аз искам да мина зад кулисите, за да поздравя изпълнителите. Ще дойдете ли с мен?

МЪЖЪТ: Благодаря. Предпочитам да Ви чакам тук. Без туй достатъчно им ръкоплясках. Не знам дали ме разбирате?

ЖЕНАТА: Разбирам Ви. (Уж минава зад кулисите.)

МЪЖЪТ: Много набързо излезе от гримборната. И се нахвърли на врата ми, сякаш че съм твой спасител. А през това време, актьорът, който беше ти дал покана за представлението, бе дошъл и ти предлагаше да седнете някъде да пийнете нещо, за да чуе твоето мнение за неговото изпълнение. И ти уж му отказа.

ЖЕНАТА: По-правилно щеше да бъде, ако беше казал, че му отказах по един изискан начин. С него в никакъв случай не можех да се срещна.

МЪЖЪТ: Защото вече се беше запознала с мен, нали? (С увереност.) Веднага бях разбрал, че ти допадам.

ЖЕНАТА: Не само заради това. На актьора косите му бяха боядисани. А на врата му висеше един медальон, голям колкото конска подкова. Никак не ми харесва онова, което не е естествено.

МЪЖЪТ: Но при все това, пак остави вратичката откритата, като не пропусна да му кажеш: „Друг път!“.

ЖЕНАТА: Ако имах такова намерение, щях да му кажа: „Не боядисвай косата си!“ и „Махни този медальон от врата си!“. Но няма да е лъжа, ако кажа, че такова едно предложение очаквах да дойде от теб.

МЪЖЪТ: Пред очите ми беше отказала на един кавалер. Не можеш да кажеш, че ми харесва, когато на предложенията ми се отговаря с „Не!“.

ЖЕНАТА: Но твоите коси не бяха боядисани. И на врата ти не висеше медальон.

МЪЖЪТ: Но аз не можех да допусна, че причината е тая. Бях преживял един конкретен случай. Ти беше отхвърлила предложението на един мъж.

ЖЕНАТА: Лъжец! На първата ни среща, ти беше го обяснил по друг начин.

МЪЖЪТ: Как?

ЖЕНАТА: Тогава да видят всички... Ти наистина си...

МЪЖЪТ: (ловко) Но аз не помня какво съм ял вчера, така че... Огорчава ме стремежът ти да покажеш недостатъка ми да забравя като доказателство за лъжовността ми.

ЖЕНАТА: Остави! Колкото повече обясняваш, толкова повече затъваш. После с твоята кола дойдохме до пристанището... Много Ви благодаря.

МЪЖЪТ: Всъщност, аз трябва да Ви благодаря. Запознанство – като съновидение. Не исках да ти кажа довиждане, но...

ЖЕНАТА: Кажете, моля Ви.

МЪЖЪТ: Да не развалим илюзията. Бих могъл да Ви закарам чак до дома Ви.

ЖЕНАТА: Но аз живея много далеч от тук. Вие къде живеете?

МЪЖЪТ: На този бряг.

ЖЕНАТА: Не, не бих искала да се изморявате чак до там.

МЪЖЪТ: Но, другият път – непременно...

ЖЕНАТА: Надявам се.

МЪЖЪТ: Осъществяването му зависи от нас. И двама не сме деца. (Незабелязано поглежда часовника си.)

ЖЕНАТА: Разбира се. (Разгневена.) Беше погледнал часовника си. Но аз го бях взела за изискано предупреждение да не изпусна кораба. Моля за извинение: да не изпусна кораба.

МЪЖЪТ: Моля Ви. (Подава ръка и хваща ръката на **ЖЕНАТА** между двете си ръце.) В най-скоро време да се видим, може ли?

ЖЕНАТА: Може.

(Макар и без желание, **ЖЕНАТА** се отдалечава. Обръща се и маха с ръка. **МЪЖЪТ** също вдига ръка, на която е ръчният му часовник. И докато от една страна гледа часовника си, от друга – навежда глава от мъка.)

МЪЖЪТ: Ти беше се качила на кораба, аз бях останал на брега сам самичък, като самотно дърво. Ти ме гледаше от палубата. И пак ми ръкомахаше. Когато чух свирката на кораба, почувствах, че нещо в мен се разтопи. Бях се запознал с жената, която от години чаках, а сега бях принуден да се разделя с нея! Стоях така, като самотно дърво, чак до изчезването на кораба.

ЖЕНАТА: След като взех жетона и се запътих към кораба, усетих, че сякаш краката ми не вървяха натам. Духаше южен вятър, но при все това аз заставах на открито място на палубата. В далечината ти стоеше като божество - не исках да се прибирам вкъщи. Ти не приличаше на другите мъже. Макар да знаех, че ме желаш, мисълта, че беше се овладял, ме караше да се успокоявам. След като изчезна от погледа ми, седнах на една скамейка и веднага извадих книгата ти. Най-напред погледнах в снимката ти. Тя беше снимка, приблизително от преди десет години. Беше млад. Погледът ти беше устремен в нещо, някъде в далечината. Но сегашният ти вид беше по-привлекателен. Годините бяха направили лицето ти по-изразително. Боже мой, какво щастие беше за мен, да се запозная с човек като теб!

МЪЖЪТ: Лъжеш. Нали уж щяхме да говорим всичко свършено открито.

ЖЕНАТА: Говоря съвсем открито.

МЪЖЪТ: Но още не си разказала какво помисли, след като прочете библиографията ми, от която разбра, че съм женен.

ЖЕНАТА: Да, наистина, прочетох я. И се изненадах. Отгоре на това бях се и огорчила. Но, тъй като беше творец, веднага взех да мисля, че това може да ме сюрпризира с нещо неочаквано... Например, можеше да бъдеш разведен!

МЪЖЪТ: За това говорихме преди малко. Разкажи какво стана, след като се прибра вкъщи?

ЖЕНАТА: Беше ми неприятно да узная, че си женен. Но все още имаше някаква надежда. Като се прибрах вкъщи, заварих татко да седи пак пред телевизора. А майка ми – да мие чинии в кухнята. Веднага влязох в стаята си. Сестра ми, която изглежда да е почувствала моето щастие от поведението ми – дойде при мен и ме запита на какво се дължи това мое състояние. Намерих за по-уместно да ѝ кажа, че съм гледала едно хубаво представление. Веднага след това се залових за книгата. Наистина, бях гледала филма, но независимо от това, пак се зачетох в сценария. Не крия – бях намерила човека, когото чаках от години. Може би от трийсет години насам, в този град Истанбул, все очаквах да излезе насреща ми човек като теб. Нощта прекарах в нерешителност и с противоречиви чувства. А ти?

МЪЖЪТ: Ето, казах си, една жена, с която при всички неблагоприятни обстоятелства бих могъл да създам един свят за двама души. Не трябва да изхабя този наш съвместен живот. Трябва добре да оценя този шанс. Годините ми напредват. Творчеството ми, вместо да разцъфне – увяхва. Защото в живота ми няма порив. Настоящата дружба ще ме ентузиазира. Трябва да положя усилие, за да ѝ докажа, че съм мъж. Да я накарам да преживее сексуални фантазии. Тя трябва да ме обикне, да ме боготвори. Като ѝ кажа „Ела!“ – да дойде, а като ѝ кажа „Върви си!“ – да си отиде. За щяло и нещяло не трябва да ми натяква за моето семейно положение. Трябва да ме слуша, да ме разбере. Трябва да ми служи за опора при моите страхове и тревоги. Досуш като една майка.

ЖЕНАТА: Като една майка, ха? Ах, тези мъже! Целият им живот е изпълнен с търсене на жени, които да приличат на майките им!... Какво направи като се прибра вкъщи?

МЪЖЪТ: Вкъщи влязох с усмивка на уста. Понеже вечерно време не ям, за да не затлъстея, изпих една чаша и хапнах нещо за мезе. После минах в спалнята и се изтегнах върху леглото. Бях много щастлив. През цялото време мислех все за теб...

ЖЕНАТА: Нали уж открито щеше да разкажеш за всичко.

МЪЖЪТ: Краката й са много хубави, а устните й – страшна работа!...

ЖЕНАТА: Пак нещо криеш.

МЪЖЪТ: Не крия. Но, повече от това не мога да разкажа, защото следващите са доста непристойни неща. Ако искаш да преминем на следващия ден и да видим какво стана сутринта.

ЖЕНАТА: Да преминем. Хайде, върви на работното си място и аз от своя страна да отида на работното си място.

(И двамата уж минават на работните си места, т.е. поотделно и двамата на при телефоните.)

ЖЕНАТА: Не бива да го търся, а той трябва да ме търси.

МЪЖЪТ: Трябва да й попреча да помисли, че искам веднага да я поваля на леглото. Не бива да я търся.

ЖЕНАТА: При всяко положение ще ме потърси. Защото ме харесва. Трябва да изчакам той да ме потърси.

МЪЖЪТ: Тя прочете сценария... Прочете го, нали?

ЖЕНАТА: Прочетох го. И то няколко пъти.

МЪЖЪТ: В такъв случай, трябва да го потърсиш. Хайде, позвъни му.

ЖЕНАТА: Но, той е мъж. На него му се полага да ми позвъни. Аз не бива да го потърся.

МЪЖЪТ: Очаква аз да я потърся. Както изглежда, тя няма да ме потърси.

ЖЕНАТА: Насмалко магазините и офисите да бъдат затворени. Хайде, потърси ме вече.

МЪЖЪТ: Време е да изляза. Но, още не ме е потърсила. Обаче може да ме потърси. Трябва още малко да почакам. Ако се обади, че и кажа, че при излизане съм забравил списанията, та затуй съм се върнал.

ЖЕНАТА: Трябва още малко да почакам. Ако се обади, ще му кажа, че тъкмо съм си прибрала чантата, за да изляза.

МЪЖЪТ: То се разбра, че днес няма да ме потърси. Време е да излизам. Ако потърбва отвън някъде ще й звънна. (Излиза.)

ЖЕНАТА: Повече не мога да чакам. Налага се да изляза.

(**ЖЕНАТА** тъкмо да излезе и телефонът звъни.)

ЖЕНАТА: (развълнувана, грабва слушалката.) Ало!... Аз тъкмо... чантата... Ти ли си, Рамиз ефенди?... Какво, ще заключиш входната врата ли? Добре че ме потърси, иначе щях да остана вътре. Веднага излизам. (Разтревожена. При излизане.) Каква радост ще е, ако го видя сега насреща си!

(На следващия ден. **МЪЖЪТ** влиза.)

МЪЖЪТ: Салим ефенди, донеси ми кафето... Дали го е получила вече?... Много ще се изненада. И много ще се зарадва. Жените обичат такива постъпки и жестове.

ЖЕНАТА: (влиза със саксия в ръка.) Каква деликатна постъпка. И какъв жест! (Помирисва.) Именно това може да се очаква от един човек на изкуството.

МЪЖЪТ: Днес е вторият ден. Наближава обяд. А още ни вест, ни кост!

ЖЕНАТА: Днес непременно ще ме потърси. Не трябва да се отделям от телефона. Дано, когато ме потърси, в магазина да няма някой клиент.

МЪЖЪТ: Дали не е на работа? В такъв случай, значи не е получила саксията с цветето, която ѝ изпратих. Може и да не са ѝ занесли. (Набира някакъв номер.) Ало! Да, аз съм. Изпратихте ли? Лично на нея ли бе предадена?... Сигурен ли сте, че беше тя?... Тъкмо на вратата, така ли? Когато влизаше в офиса?... Добре. Благодаря Ви. (Затваря телефона.) Тогава защо не ме търси? Дали пък, като узна, че съм женен, не се отказа от дружбата с мен? Дали пък не трябваше да залича онова място, когато и надписвах книгата? Не, не, мисля че аз направих най-правилното. Защото такива предварителни знания предотвратяват сетнешните оплаквания на жените.

ЖЕНАТА: Ще го потърся. Ще му благодаря. Като повод мога да изтъкна и сценария му.

МЪЖЪТ: Мога да я попитам как е намерила сценария ми. Това е един доста остарял номер. Нещо друго трябва да измисля.

ЖЕНАТА: Току виж че настъпила вечерта. Трябва да ме потърси вече. Хайде бре!...

МЪЖЪТ: Първият напад от мъжа ли да дойде, казваш? Много правилно. Боже мили, как мога да забравя такова едно правило, след толкоз годишен опит? (Набира някакъв номер.)

ЖЕНАТА: Но и аз постъпвам много невъзпитано. (Набира някакъв номер.) Поне да му благодаря.

МЪЖЪТ: Звънни заето. Сигурен съм, че в същото време и тя ме търси.

ЖЕНАТА: Да не би пък той да ме търси. Веднага да затворя и да чакам.

МЪЖЪТ: (наново набира.) А ако ми предложи да се срещнем? Какво от това? За един-два часа можем да седнем някъде. А какво ще кажа на нашите вкъщи? Моята взе да се съмнява вече в тези мои събрания.

ЖЕНАТА: (отваря звънящия телефон.) Ало!... Ало!...

МЪЖЪТ: Боже мой, тя е! (Затваря телефона.)

ЖЕНАТА: Сто на сто, той е! но защо затваря?... Хайде, отново ме потърси и не затваряй, разбра ли?

(**МЪЖЪТ** отваря звънящия телефон)

МЪЖЪТ: (предполагайки, че насреща е **ЖЕНАТА**.) Ало! Аз съм. Ти ли беше?... Няма да закъснея. След събранието веднага ще се прибера... Шурей със семейството ли ще дойде?... Юфка (кори) ли?... Един килограм. Добре, няма да забравя. Разбрах. Хайде, довиждане. (Затваря телефона.)

ЖЕНАТА: Хайде, какво чакаш още, потърси ме!

МЪЖЪТ: Не бива да я търся. Трябва още малко да стискам зъби.

ЖЕНАТА: Стига си стискал зъби! Потърси ме вече!

МЪЖЪТ: (отново набира номера.) Ало!

ЖЕНАТА: (вдига слушалката на телефона, който звъни.) Ало! Не можах да Ви позная. Кой сте, моля?

МЪЖЪТ: Най-накрая успях да Ви хвана! За да Ви запitam дали прочетохте сценария ми?

ЖЕНАТА: Искане ли съмнение? Много го харесах. Освен това Ви благодаря и за изпратеното цвете в саксия. Много сте вежлив.

МЪЖЪТ: Моля Ви. За да си спомняте за мен, реших...

ЖЕНАТА: Добре сте направил.

МЪЖЪТ: Във връзка със сценария, бих искал да чуя Вашето мнение.

ЖЕНАТА: Преди всичко искам да кажа, че го харесах и...

МЪЖЪТ: Не е ли по-добре това да не стане по телефона, а някой ден – като седнем някъде да пийнем нещо...

ЖЕНАТА: Тогава да поговорим, нали? Никак не обичам неопределеността. Защо това да не стане днес, например?

МЪЖЪТ: Добре че на моята благоверна казах, че вкъщи ще се прибера чак след събранието. Не трябва да изпускам такъв един благоприятен случай.

ЖЕНАТА: Ало!... Ало!... Не мога да чуя!...

МЪЖЪТ: Ало!... Ало!... Не чувате ли гласа ми?

ЖЕНАТА: Не мога да го чуя... Ало!... Ало!...

МЪЖЪТ: Но какво ще стане с юфката?

ЖЕНАТА: Какво казвате?... За каква юфка говорите?... Дали пък чух погрешно!...

МЪЖЪТ: Юфка ли?... Тежко и горко ми!... Такова... Понеже съм с мекушаво сърце, та... Много е лошо човек да бъде мекушав!... (Бел.на прев. Това е игра на думи, защото на турски „юфка” е същевременно и „сушени тестени кори” и „мекушавост”.)

ЖЕНАТА: Но обикновено хората на изкуството са с мекушави сърца. Ако не бяхте чувствителен, щяхте ли да напишете всички тези книги?

МЪЖЪТ: Много правилно. Такова... Тогава да Ви взема ли на излизане от работа?

ЖЕНАТА: Най-добре!

МЪЖЪТ: За едни-два часа можем да се развличаме някъде.

ЖЕНАТА: Чакам Ви.

МЪЖЪТ: Целувам Ви.

ЖЕНАТА: И аз, Вас!

(Едновременно затварят телефоните. И **МЪЖЪТ**, и **ЖЕНАТА** набързо се оправят. И докато **МЪЖЪТ** е вече готов, **ЖЕНАТА** продължава да се парфюмира.)

МЪЖЪТ: Стига си се пръскала. Побързай!

ЖЕНАТА: Но на срещата ми беше казал, че си харесал парфюма ми.

МЪЖЪТ: Не бива да закъснявам за вкъщи. Трябва час по-скоро да се срещнем. Сякаш светът бе мой, като те видях на изхода на учреждениято, след като бях взел един килограм юфка от близкия супермаркет. Отидохме в един бар и седнахме. По-скоро едва се побрахме.

(И двамата стоят накрак в един бар, като се усмихват един другиму. **МЪЖЪТ**, държейки в ръката си пакет с юфка, поздравява някои познати измежду присъстващите наоколо.)

МЪЖЪТ: (със знаци.) Две!

(Уж вземат поднесените им чаши с питие.)

МЪЖЪТ: (с най-приятния си вид.) Здравей!

ЖЕНАТА: Здравей! Много харесах тази дума. Колко е искрена и колко е благозвучна.

МЪЖЪТ: Много се зарадвах, че харесахте думата „Здравей!”. Голяма навалица, нали?

ЖЕНАТА: Да, голяма.

МЪЖЪТ: Винаги е така в тези барове. Затова бях ви предложил да разговаряме някъде край брега на морето, но Вие не приехте. Защо?

ЖЕНАТА: Не обичам така да седя в колата. Тогава, струва ми се, че съм такава... Имам чувството, че съм една... обикновена...

МЪЖЪТ: Би трябвало да има някаква причина за това?

ЖЕНАТА: (към зрителите.) В колата, която беше спряла на брега на морето, един гамен беше се опитал да ми посяга и да ме стиска... и бяха се получили доста

неприятности... Та, не исках да стане същото. Но дали не постъпих неприлично? (На **МЪЖА**.) Не зная. Там не се чувствам много спокойна. Но защо един ден и това да не стане?

МЪЖЪТ: Откакто се запознахме как преминаха дните Ви?

ЖЕНАТА: От къщи – на работа, от работа – къщи. А от време на време – и пред телевизора. А Вашите дни?

МЪЖЪТ: И моите по същия начин. С тази разлика, че не гледам телевизия. Аз следя само новините. А понякога – ако има филм, който не съм го гледал, го гледам. За мен телевизора е кутия на глупавите!... Никак ли не мислехте за мен?

ЖЕНАТА: Допускате ли? Поне за миг не излязохте от мислите ми. А Вие?

МЪЖЪТ: Аз се постарях да не мисля за Вас. Но... не успях! Всеки миг от деня ми, Вие бяхте все при мен.

ЖЕНАТА: Един много подходящ за вас отговор! И това най-много Ви подхожда.

МЪЖЪТ: Скръбта също подхожда на писателите. Но аз не считам себе си за писател.

ЖЕНАТА: Как може! Вие сте един истински писател. Героите, които сте създали, са толкова живи, че... Бащата там, беше също като мая баща. Сякаш сте го виждали съвсем отблизо... така добре сте го описали.

МЪЖЪТ: Ласкаете ме. Това е един обобщен тип на баща. В нашата страна всички бащи си приличат помежду си. И другите татковци също си приличат помежду си. Мафиотските „татковци”, джанъм!

ЖЕНАТА: Много приятен събеседник сте! (Към зрителите.) Пътят, който води до сърцата на творците, винаги минава през превъзнасянето на техните творби... Вашето произведение ми въздейства като роман. Тамън три пъти го прочетох.

МЪЖЪТ: Три пъти?

ЖЕНАТА: Точно три пъти! Това беше необходимо, за да проникна в дълбочината му. Нищо не биваше да пропусна.

МЪЖЪТ: Благодаря Ви. Значи, станах причина да се преуморите.

ЖЕНАТА: Напротив, достави ми удоволствие. Мога ли да Ви запitam нещо.

МЪЖЪТ: Моля Ви.

ЖЕНАТА: Но няма да ме разбирате накриво: давате ли ми дума?

МЪЖЪТ: Давам.

ЖЕНАТА: Защо, след като излязохме от представлението, не ме запитахте дали можем да прием нещо някъде?

МЪЖЪТ: Такова... (Мисли.) Не обичам твърде набързо сколасаните работи. Освен това, считам, че един съвместен живот трябва да дойде като резултат от положения труд.

ЖЕНАТА: Преди малко беше го свързал с опасението да бъдеш отритнат. Виждаш ли как се улови на уловката!

МЪЖЪТ: Безусловно и това беше част от причината.

ЖЕНАТА: Във връзка с пакета, от който не се отделяш, независимо от това, че настоятелно го гледах, не беше ми дал никакво обяснение. Но ти си прав. Разбира се, че не можеше да ми кажеш, че пакетът съдържа юфката, която беше купил по искане на жена си.

МЪЖЪТ: Ако за щяло-нешяло се вмъкнеш между нас, не мога да се приспособявам към случката.

ЖЕНАТА: Добре, разбрах... Присъствате ли на реализирането на Вашите сценарии?

МЪЖЪТ: Не. Предпочитам да гледам самия филм, осъществен по моя сценарий.

ЖЕНАТА: Ето че пак хванах лъжата ти. Криеш, че си бил изпъден от снимачната площадка.

МЪЖЪТ: Ако бях го казал, това нямаше да остави добро впечатление. (Отново играе.) Без туй режисьорите не допускат никого да им се меша в работата. Според тях, моята работа свършва с предаването на филмовия сценарий.

ЖЕНАТА: Това положение според Вас хубаво ли е? Искам да кажа, неучастието Ви при снимането на филма?

МЪЖЪТ: И хубаво, и лошо. Какво е казал великият Шекспир: „Хубавото е лошо, а лошото – хубаво”.

ЖЕНАТА: Един хубав подход за творчество.

МЪЖЪТ: Но не всеки, когато му скимне, може да стане Шекспир.

ЖЕНАТА: (след като забелязва, че **МЪЖЪТ** често поздравява околните.) Имате много познати.

МЪЖЪТ: Работата... Професията... Връзките... Неизбежността... Искам да Ви опозная по-отблизо. Бихте ли ми разказали нещо за себе си.

ЖЕНАТА: По-рано работех в една лаборатория. През миналата година отворих един бутик (малък магазин). Събирам разни ценни вещи, минаващи за исторически ценности, сувенирни изделия, антики и пр.

МЪЖЪТ: Не се откъсвате от изкуството.

ЖЕНАТА: Така е. Живея с татко и мама. Имам си и една по-малка сестра, която през тези дни отново се върна пи нас.

МЪЖЪТ: Къде беше? Някъде ли беше заминала?

ЖЕНАТА: Беше омъжена. Разведе се.

МЪЖЪТ: Защо се разведе?

ЖЕНАТА: Защото не можах да се разберат. Човек никога не бива да продължи един безсмислен съвместен живот.

МЪЖЪТ: Надявам се, че нямаха деца, нали?

ЖЕНАТА: Нямаха. Но и да имаха, нямаше значение.

МЪЖЪТ: Може ли да няма значение? Особено ако има на лице деца!... Нямаме абсолютно никакво право да правим другите нещастни, за да бъдем ние щастливи. Ако нямате нищо против, мога ли да Ви запитам нещо?

ЖЕНАТА: Заповядайте.

МЪЖЪТ: Какво правите в свободното си време?

ЖЕНАТА: След затварянето на магазина отивам вкъщи. И се оттеглям в стаята си. Там слушам музика или пък чета нещо. Това ми дава възможност да почивам. Обичам да гледам и телевизия. Ако има някакъв хубав филм или театрален спектакъл – стрема се да не го пропусна. Разбира се, това става в неделни дни.

МЪЖЪТ: Сама ли отивате на кино или театър? Нямате ли си приятел?

ЖЕНАТА: Нямам. Понякога ме придружава една моя приятелка.

МЪЖЪТ: Никога ли не сте имали приятел?

ЖЕНАТА: Преди три години... бях се сгодила. Останахме около две години сгодени. Но после аз оставих годеника си.

МЪЖЪТ: Защо се разделихте?

ЖЕНАТА: Не се разделихме. Аз го заряхах. Защото ми изневери. За лъжа и изневяра – никому не прощавам. Той не можа да ме оцени по достойнство. Всъщност, всички мъже са все от един дол дренки. Като си гарантират една девойка, никак не се свенят да си търсят и друга. А бяхме наели вече и самостоятелен апартамент, бяха закупени мебелите и другите покъщнини. Чакаха ни броени дни, за сключване на гражданския брак. Но той ми изневери. Затуй, заслужи и съответното наказание.

МЪЖЪТ: Хората понякога могат да грешат. Не бива да преувеличавате едно такова кръшкане.

ЖЕНАТА: (изнервена.) При тоя случай няма и не виждам нещо за защитаване. Какво щях да правя? Щях да се преструвам, че не виждам неговата изневяра ли?

МЪЖЪТ: Не, но... Не исках това да кажа. Той непременно трябваше да изтърпи наказанието си. В това отношение напълно съм съгласен с Вас.

ЖЕНАТА: Хванах го, като излизаше заедно с оная шафрантия от апартамента, който бяхме наели. Току-що бяха затворили вратата. Уж му била колежка от учреждениято, уж била дошла да види покъщнината ни. Помисли, че ще ме баламоса, но се излъга.

МЪЖЪТ: Може би нямаше никаква изневяра.

ЖЕНАТА: Имаше. Ако бях отишла малко по-рано, щях да ги заваря и двамата в леглото. Като ме видяха насреща си, все едно че получиха шок. И ката се объркаха, че започнаха да говорят врели-некипели. Тя уж харесала много покъщнината ни, уж ни пожелавала в мир и благоденствие да ги използваме... Аз да не съм вчерашна! На мен тия не ми минават! Не мога и да ги възприема! Един човек, който мисли да бъде с мене, не бива да постъпва така.

МЪЖЪТ: Напълно Ви разбирам.

ЖЕНАТА: След като се разделихме с тоя, запознах се с още двама. Но, съвсем в кратко време разбрах, че и тези са с лоши намерения. Тяхната единствена цел бе час по-скоро да спят с мен. Последователно и с тях се разделих и оттогава реших да не дружа. До момента, в който се срещнах с Вас.

МЪЖЪТ: Благодаря за доверието. Но, как можете да бъдете сигурна, че няма да искам да живея с Вас сексуален живот? Вие сте извънредно сексапилна жена. И много естествено е мъжете да искат да спят с Вас. В този порядък, престъпление ли ще бъде, ако и аз усетя такова едно желание към Вас?

ЖЕНАТА: Защо да е престъпление! И половият нагон е една необходимост. Но така, докато сме в колата, по един брутален начин да ми посяга, или пък да се опита ненадейно да ме целуне на позволени и непозволени места... Не, не, това не са подходи, които аз ги одобрявам. Не са ми и по вкуса. Ако все пак се налага това да стане, то трябва да стане спонтанно. Не е ли така?

МЪЖЪТ: Така е. (Към зрителите.) Още отсега затваря пътя. Тая работа дали пък няма да стане? Но, не трябва да губя надежда. Боже мой, тя пак събу обувките си! Няма да погледна натам, за да не ги видя.

ЖЕНАТА: Много ли си позволих, хм? Изглежда, помисли че някои работи няма да станат. Погледнете лицето му: обърка се! (На **МЪЖА**.) Мъжете с които бях се запознала бяха прости. Те бяха заинтересовани не от разума на човека, а от онзи орган, който е на чатала му.

МЪЖЪТ: А всъщност трябва да се съблюдава равновесието между тях.

ЖЕНАТА: Освен това, всяко нещо си има своето място и време. Нали така?

МЪЖЪТ: (към зрителите.) Що се отнася до мястото и времето, това трябва да се разясни. (На **ЖЕНАТА**.) Според Вас, как може да се определи мястото и времето? Да вземем например времето: то една година ли е, един месец ли е, или една седмица?

ЖЕНАТА: Преди всичко, не се ли налага двама души взаимно да се опознават?

МЪЖЪТ: Наложително е! Но сексуалните взаимовръзки – не са ли и те факторите, които съдействат за опознаването и сближаването на двама души! А времето, както винаги казваме, е нещо относително.

ЖЕНАТА: Моля Ви, аз да кажа: теория на относителността... Почакайте... такова... Айнщайн... Да, да, Айнщайн!...

МЪЖЪТ: Браво, браво! Сега вече повече Ви обикнах.

ЖЕНАТА: Благодаря. Но и аз искам да ви опозная по-отблизо.

МЪЖЪТ: Сцената, в която Ви разказах за себе си, не беше в бара... Платих сметката и излязохме. Качихме се в колата ми и отидохме на брега на морето.

ЖЕНАТА: Ха, ти беше забравил да вземеш пакета с юфката... Няма ли да вземете пакета?

МЪЖЪТ: Не, това не премина там. Наистина, аз бях забравил пакета. И като се бях върнал вкъщи, едно хубаво бях упрекнат от жена си. Това много добре си го спомням... Но време е вече да пристигнем на брега на морето.

(Ужким **ЖЕНАТА** е седнала на брега на морето. Извадила е обувките си и сега клати краката си. **МЪЖЪТ** също е при нея. Наподобяват един доста романтичен изглед.)

МЪЖЪТ: Вече знаете, че работя в една фирма за найлонови изделия. Това ми дава възможност хем да печеля добре, хем пък да пиша това, което на мен ми се иска.

ЖЕНАТА: Щастлив ли сте?

МЪЖЪТ: Има предвид семейното ми положение. Но аз трябва да подхожда така че все едно погрешно съм разбрал въпроса й... Дали съм щастлив? Не зная... Ако бях видял, че са оценени моите произведения, безусловно щях да бъда щастлив.

ЖЕНАТА: Но аз Ви питам за личния Ви живот.

МЪЖЪТ: (обмисляйки.) Ако Ви задам такъв един въпрос: „Ако бях щастлив, каква работа щях да имам тук?“ – можете ли да го приемете за задоволителен отговор?

ЖЕНАТА: Ако не сте щастлив, защо продължавате своето нещастие? За да се сдобиете с щастие, направете необходимото и... само толкоз!

МЪЖЪТ: Колко лесно е да се каже да го направя. Но имам една дъщеря. Детето е пречка.

ЖЕНАТА: На колко години е?

МЪЖЪТ: Ее... на 20.

ЖЕНАТА: Не може да се каже, че е дете. Къде следва?

МЪЖЪТ: Тази годи ще завърши университета. Но и жена ми не работи.

ЖЕНАТА: Никога ли не е работила?

МЪЖЪТ: Работеше, но миналата година напусна.

ЖЕНАТА: Защо?

МЪЖЪТ: Безтуй, твърде не обичаше да работи. Възползвайки се от оправилото се материално положение, се върна в кухнята.

ЖЕНАТА: Отново може да започне да работи. Това не е претекст да бъдете нещастен.

МЪЖЪТ: Разбира се, че не е. Щом за всичко говорим открито, и това трябва да се каже открито... Шурейт ми „тато“ на мафиотите! Живее в една среда, правилата на която са ни чужди.

ЖЕНАТА: Дори и по този въпрос беше излъгал, като от един обикновен наемен убиец беше направил главатар на мафиотите.

МЪЖЪТ: Не разваляй сега играта. Да продължим от там, до където бяхме стигнали.

ЖЕНАТА: Добре, добре. (Пак се включва в играта.) И какво от това?

МЪЖЪТ: Как какво от това? Та нали ако аз изпъдя сестра му, той ще ме застреля! И опасявам се, тоя път няма да се цели в петата ми.

ЖЕНАТА: В миналото стана ли подобно нещо?

МЪЖЪТ: Веднъж бях ударил една плесница на сестра му. А той с един юмрук беше строшил всичките ми зъби.

ЖЕНАТА: Сега зъбите Ви изкуствени ли са?

МЪЖЪТ: Добре че бяха останали няколко здрави, та нося постоянна зъбна протеза. Да оставим сега всичко това настрана. А да гледаме нас си. Започнах да остарявам. Чувствам как живота се изплъзва от ръцете ми. Искам да спреш този лош процес. В най-скоро време да го възпрепятстваш. (Към зрителите.) Пътят е един: за да спечелите сърцата на жените, трябва да ги призовете на помощ! (На **ЖЕНАТА**, след като забелязва, че тя се е разчувствала.) Във всяко едно отношение трябва да ми окажете помощ.

ЖЕНАТА: Ще ви окажа помощ във всяко едно отношение. Но специално в творчеството... Трябва да пишете и непрекъснато да пишете.

МЪЖЪТ: (опитва се да я целуне.) Ще пиша. Ще пиша за отношението между нас. Това наше отношение ще го опиша в един необикновен телевизионен сериал. Парфюмът ти е необикновено хубав.

ЖЕНАТА: Недей. Може да ни видят.

МЪЖЪТ: Кой ще ни види? Отсреща са Принцовите острови. А пред нас е морето, базкрайното. Желая Ви. Искам Ви.

ЖЕНАТА: Недейте тук! Чакайте! Това място тук не е удобно! Не бива!

МЪЖЪТ: (незабелязано поглежда часовника си.) Юфката! Не бива да закъснявам. (Оставя я.) За един миг не можах да се овладее. Моля за извинение. Трябва да изчакаме края на седмицата.

ЖЕНАТА: Дали е искрен? Я да опитам... Но ако аз сега Ви желая?...

МЪЖЪТ: Бре, да му се не види! В този час, от братовчеда не мога да поискам да използвам неговата квартира... Ако бях сигурен, че е вкъщи, все мога да се надявам на прием и да я заведа там, но... Дали да му телефонирам отнякъде, за да разбере истината?... Но у дома пък ме очакват да се прибера шурейт с домочадието си! Затуй, жената няма да ми прости. (На **ЖЕНАТА**.) Защо трябва да бързаме? Можем да се срещнем в края на седмицата. Можем да отидем някъде, където да сме насаме. Някъде, където ще бъдем само двамата – ти и аз, без тези ненужни келнери и прочие муцуни!... Бих искал във възбуда да съм с Вас...

ЖЕНАТА: ... беше казал, но... не беше разкрил истинската причина, която произтичаше от липсата на гарсонiera. Ти наистина си един долнопробен лъжец и нищо повече!

МЪЖЪТ: Но не забравяй, че любовта се охранява от мънички лъжи. Бях го прочел в една книга... Или, малките лъжи хранят любовта... нещо такова беше.

ЖЕНАТА: Личи, не си се нахранил добре!... Но да продължим играта...

МЪЖЪТ: (уж идва на работното си място.) До срещата ни имаше още два дни. Но аз трябваше да взема необходимите мерки. (Набира някакъв номер.) Ало!... Ало!... Как си бе, братовчед?

ГЛАСЪТ: Добре съм. От дълго време не си ме търсил. Изглежда, работите ти не са в ред, хм?

МЪЖЪТ: (като чука на дърво.) Не, в ред са. Преди няколко дни в театъра са запознах с една сладурана... Само да я видиш... Страхотна е!...

ГЛАСЪТ: Да ти е честито! Ключа ли искаш?

МЪЖЪТ: В края на седмицата мисля да я заведа, та...

ГЛАСЪТ: В края на седмицата ли? Горко ни!... Защото идва сестра ми с дечурлигата си.

МЪЖЪТ: Не думай, бе! Не можеш ли да я изпързалияш?

ГЛАСЪТ: Как да я пързалия, като идват от шестчасов път! Домилял съм им! Но ако искаш, да дам слушалката на кака, за да говориш с нея.

МЪЖЪТ: Ти луд ли си, бе!... Тя да не узнае за тези работи. И да не разбере, разбра ли?... Тя при тебе ли е сега?... Хей, да не ме окепазиш пред нея!

ГЛАСЪТ: Та аз имам ли сестра, бе драговнико?!

МЪЖЪТ: Вярно бе! Виж какво, не се занасяй!

ГЛАСЪТ: Изглежда, че хубаво си налупал въдицата на хубавицата. Да ти е халал квартирата ми!...

ЖЕНАТА: (набирайки номера.) Зает е! Сигурно мене търси.

МЪЖЪТ: Благодаря ти.

ГЛАСЪТ: Ха, да не забравя. При нас много често спират водата. Така че донеси вода със себе си. И още нещо: гледай на пода да не падне пепел от цигарите ви. Може ли?

МЪЖЪТ: Може! Бъди жив и здрав!

ГЛАСЪТ: Наше задължение е, бацьовото!

МЪЖЪТ: Гледам, ти не правиш никаква промяна.

ГЛАСЪТ: Защо да правя, бацьовото? Момичето ми е като новоизлюпено пиле. Очите ми само него виждат, и никое друго!... Защо ме подседаш за промяна? Да не би да имаш някакво предложение?

МЪЖЪТ: Ожени се... пък, след женитбата можеш да направиш промяна. (Насрещно и двамата се смеят.)

ГЛАСЪТ: Хайде, дочуване!

МЪЖЪТ: Дочуване! (Затваря телефона.) И това е готово.

ЖЕНАТА: Трябва да го потърся. Дори много често! Та, като започна да не го търся, да се загрижи. Бях го прочела в един вестник. Пишеше така: „Постоянно търсете любимия си. Той като разбере, че го търсите непрекъснато, това започва да му се струва естествено. И изведнъж като престанете да го търсите, изпада в шоково състояние. Защото ненадейно е прекъсната една практика, на която той е свикнал. Това е една хубава практика... с тактика! Опитайте да я приложите, за да видите ползата от нея.” (Набира номера.) Ало!...

МЪЖЪТ: Здравейте!

ЖЕНАТА: Здравейте! Как сте?

МЪЖЪТ: Благодаря. Добре съм. Много ми е драго, че ме търсите.

ЖЕНАТА: Моля Ви.

МЪЖЪТ: Вие какво правите?

ЖЕНАТА: Старая се да работя. А Вие какво правите?

МЪЖЪТ: Мисля за Вас.

ЖЕНАТА: И аз – за Вас.

МЪЖЪТ: Цяла нощ се въргалях в леглото.

ЖЕНАТА: И аз!

МЪЖЪТ: Не можах да мигна. Станах и изпих една-две чаши. Чак тогава съм кльомнал.

ЖЕНАТА: И аз!

МЪЖЪТ: Хайде, утрото да дойде вече.

ЖЕНАТА: Утрините винаги настъпват!

МЪЖЪТ: Хайде, вече да стане утре!

ЖЕНАТА: И аз искам да стане утре!

МЪЖЪТ: И квартирата е готова! (Към зрителите.) Бре, да му се не види, изпуснах се!

ЖЕНАТА: Ало!... Ало!... Квартира ли каза?... Да не би да съм чула погрешно?

МЪЖЪТ: Хъката-мъката... Клинч-млинч...

ЖЕНАТА: Без туй, това е твое задължение. Ах, веднъж утре да стане!

МЪЖЪТ: Утре за пръв път с нея ще бъдем насаме. Много се вълнувам.

ЖЕНАТА: И аз.

МЪЖЪТ: Отново дочуване! Целувам те.

ЖЕНАТА: И аз – тебе.

(И двамата едновременно затварят телефоните. Известно време се разхождат по сцената.)

ЖЕНАТА: (набира номера.) Ало!

МЪЖЪТ: Ало!

ЖЕНАТА: Здравейте!

МЪЖЪТ: Здравейте!

ЖЕНАТА: Какво правите?

МЪЖЪТ: Мисля за Вас. А вие?

ЖЕНАТА: И аз – за Вас.

МЪЖЪТ: Мога ли да Ви кажа нещо?

ЖЕНАТА: Кажете.

МЪЖЪТ: Колко хубаво ще бъде вместо „Вие”, да Ви кажа „ти”.

ЖЕНАТА: Наистина, ще бъде хубаво.

МЪЖЪТ: Но с едно условие... че и Вие към мене ще се обърнете с „ти”.

ЖЕНАТА: Да знаете как го очаквах това! Колко щастлива ще бъда, като ви кажа „ти”! Тиии!

МЪЖЪТ: Боже, колко хубаво звучи! Можете ли да го произнесете още веднъж?

ЖЕНАТА: Ти!... Ти!... Ти!... Можете ли да го кажете и Вие?

МЪЖЪТ: Ти!... Ти!... Ти!... Хареса ли Ви?

ЖЕНАТА: Мноооого! Кажи ми „ти”.

МЪЖЪТ: Добре. Ще ми се разсърдиш ли, ако ти кажа „довиждане”?

ЖЕНАТА: Защо? Нещо ли стана?

МЪЖЪТ: След малко трябва да бъде на събрание, та... затова.

ЖЕНАТА: Добре. Приятно събрание.

МЪЖЪТ: Благодаря ти. И на теб приятно събрание.

ЖЕНАТА: Но аз няма да бъда на събрание.

МЪЖЪТ: Грешка на езика. Вярното е да кажа: „Приятна работа”! Пожелавам ти приятна работа. Целувам те.

ЖЕНАТА: И аз – тебе.

(Затварят телефоните.)

МЪЖЪТ: Беше изминал едва половин час. (С вълнение отваря звънящия телефон.)

Ало!... Здравей!... Колко хубаво е да чуя твоя глас!... Ти ли беше, женичката ми?... Юфка ли?!... Пак шурей със семейството си ли ще идва?... Имат място в сърцата ни: разбира се, че ще дойдат – добре са ни дошли. Как можеш да кажеш, че го казвам с отвращение! Твоят брат значи е и мой брат, женичката ми!... Няма да забравя... разбрах, юфка! Целувки! (Затваря телефона.)

ЖЕНАТА: Дали събранието му завърши?

МЪЖЪТ: Днес трябва рано да се прибера вкъщи. Това може да е от полза за доверието. А за утре вечер е необходимо да измисля един хубав повод... Убедителен повод... Какъв да е? (Мисли.)

ЖЕНАТА: Ако беше завършило, щеше да ме потърси. Наистина, щеше ли да ме потърси? Но аз не бива да му позволя да се сдобие с този шанс. (Набира номера.)

МЪЖЪТ: Намерих! (Взема слушалката.) Вечеря – за дистрибуторите! Необикновено!

ЖЕНАТА: Ало! Кога?

МЪЖЪТ: Утре вечер.

ЖЕНАТА: Утре вечер ли? И няма ли да можем да се видим?

МЪЖЪТ: Може ли такава нещо? Ще дадем вечеря, но тази вечер. И нищо не е в състояние да попречи на утрешното ни свиждане.

ЖЕНАТА: И нищо не бива да му попречи. С копнеж те чакам.

МЪЖЪТ: И аз – тебе. Всичко е готово.

ЖЕНАТА: Къде ли ще ме заведе? Няма никаква причина да се страхувам. Сигурно е взел необходимите предпазни мерки. Ако стане някакво недоразумение, знае, че и той ще се напати.

МЪЖЪТ: Чуваш ли ме? Ало!... Ало!...

ЖЕНАТА: Нещо стана. Като че ли телефонът прекъсна. Какво казваше?

МЪЖЪТ: Казах, че всичко е готово.

ЖЕНАТА: Така или иначе, тези неща се осигуряват от страна на мъжа.

МЪЖЪТ: Всичко е наред. Бъди спокойна. Остава да се срещнем и...

ЖЕНАТА: Утре вечер ще е.

МЪЖЪТ: По-добре би било, тази вечер да беше... Боже, какво казвам аз?

ЖЕНАТА: Защо пък да не бъде тази вечер?

МЪЖЪТ: Тази вечер ще дадем вечеря на дистрибуторите. Трябва да изтърпим до утре.

ЖЕНАТА: Така е. Всяко търпение е избавление.

МЪЖЪТ: Колкото разговорът се удължава, толкова празнословието ми се увеличава. Трябва да го прекъсна.

ЖЕНАТА: Пак не мога да те чуя.

МЪЖЪТ: Сега чуваш ли ме?

ЖЕНАТА: Чувам те. Бях казала, че всяко търпение е избавление.

МЪЖЪТ: Така. На търпеливия дервиш, копнежът му се сбъдва, виж!

ЖЕНАТА: Утре вечер и нашите копнежи ще се сбъднат.

МЪЖЪТ: Ще се сбъднат. Един момент. Хамди бей, ти ли си?... Излизам, Хамди бей!

ЖЕНАТА: Кой е този Хамди бей?

МЪЖЪТ: Нашият заместник директор. Напомня ми, че трябва да избързам за вечерята. Налага ми се да излизам. Засега, довиждане!

ЖЕНАТА: Довиждане. През цялата нощ ще мисля за теб. Ето защо няма да мога да заспя.

МЪЖЪТ: Какво хубаво заглавие за едно произведение: „Сънят за нас е запретен“! Поздравявам Ви. Новият ми ТВ сериал ще носи заглавието „Сънят е запретен за нас. А кръщелницата му си ти.

ЖЕНАТА: Много се радвам.

МЪЖЪТ: Но при все това, трябва да спим, за да бъдем бодри. Нали така?

ЖЕНАТА: Точно така.

МЪЖЪТ: Целувам те.

ЖЕНАТА: И аз – теб.

(При отсрещни звуци на целувки, затварят телефоните.)

МЪЖЪТ: След като взех юфката, бегом – вкъщи. Шурейт и жена му отдавна бяха в нас. Дори шурейт беше облякъл моите пижами. А дрехите си, които беше съблякъл, както винаги, беше закачил върху облегалото на стола. Като се стараех специално жена ми да чуе това, започнах да му разказвам колко съм претрупан с работа, и как поради пустите му ненужни събрания и заседания, не мога да отделя никакво време за себе си. Не стига това, но напоследък – за беля – измислиха и разни вечери, които се дават на края на седмицата. После, с цел да ги омилостивя, започнах да се

оплаквам като казах: „Утре вечер сме щели да дадем вечеря на дистрибуторите! Ние нямаме ли си дом и семейство! Поне една вечер в седмицата няма ли да останем вкъщи, за да разговаряме с жените си!“. А после добавих: „Ако не ставаше въпрос за препитанието на домочадието ми, нямаше да търпя нито минута повече и веднага щях да напусна тази работа.“ Не щеш ли, жена ми направи едно неочаквано предложение, като каза: „Заведи ме и мен!“. Но аз отклоних това нейно предложение, като казах: „Как да те заведа, като всички дистрибутори са мъжа. Между толкова самци и рога от мустаци ти ще бъдеш единственото цвете. Чукундурите му с чукундури, нямат дори и понятие от цивилизация. Непрекъснато преливат от пусто в празно. Сега, кажете, моля ви се, аз длъжен ли съм на края на всяка седмица да слушам тези дръвници? Дяволът си няма работа, кара ме веднага да подам заявление за напускане.“ Този мой подход веднага даде своя резултат. Жена ми се провикна, като каза: „Да не си посмял! Тогава какво ще ядем и ще прием? Длъжен си да търпиш.“ По тоя начин, като гарантирах не само края на тази седмица, но и края и на следващите седмици, се успокоих и въпреки че с удоволствие ядох от бюрека, направен от юфката, и пих пет-шест чаши чай, заспах спокойно.

ЖЕНАТА: Цяла нощ се въргнах в леглото. Заспала съм някъде към сутринта. В съня ми, няколко простаци, чиито лица не виждах, но чувствах как лигите им текат от устата, се опитаха да ме изнасят. Но ти се притече на помощ и ме отърва от техните мръсни ръце.

МЪЖЪТ: Благодаря ти за доверието, което изпитваш към мен.

ЖЕНАТА: Но докато аз изпитвах доверие към теб, ти продължаваше да ме мамиш. Боже милостиви, виждате ...

МЪЖЪТ: (сочи нагоре.) От Него не очаквай помощ, защото и Той е мъж!... Дойдох на работа.

ЖЕНАТА: Влязох в магазина. Дали е дошъл вече?

МЪЖЪТ: Тук съм. Хайде, потърси ме.

ЖЕНАТА: (набира номера.) Алооо!

МЪЖЪТ: Какво удоволствие е за мен сутрин рано-рано да чуя твоя глас! Някакво успокоение се разля по цялото ми тяло.

ЖЕНАТА: И в мене стана същото.

МЪЖЪТ: Как мина нощта ти?

ЖЕНАТА: Цялата бях във възбуда. Заспах чак на развиделяване.

МЪЖЪТ: И аз! Няма да бъде преувеличено, ако кажа, че цяла нощ не мигнах!

ЖЕНАТА: И аз!

МЪЖЪТ: Моля се денят по-бърже да се търкулне.

ЖЕНАТА: И аз! Поне клиенти да дойдат, че да се залъгам. Иначе времето няма да мине днес.

МЪЖЪТ: Решавай кръстословици. В подобни случаи аз винаги прибягвам до този похват.

ЖЕНАТА: Значи имаш връзки с доста жени!

МЪЖЪТ: „Имаш“ – не, а – „имаше“! Но сега вече в живота си имам само теб.

ЖЕНАТА: И все аз да бъда!

МЪЖЪТ: И все ти бъди! На излизане от работа идвам при теб.

ЖЕНАТА: Във всеки случай пак ще се чуем. Или няма да се чуем до края на работното време?

МЪЖЪТ: Разбира се, че ще се чуем. Но ако внезапно прекъснат телефоните ни? Ние още от сега да сме гарантирани в това отношение.

ЖЕНАТА: Неотдавна си платих телефонната такса. Така че моят телефон няма да бъде прекъснат, гарантирам.

МЪЖЪТ: И моят няма да бъде прекъснат – и това е гарантирано. Но след като сме се свързали вече, излишно ли ще бъде да се уточним по тоя въпрос?

ЖЕНАТА: Няма да бъде излишно.

МЪЖЪТ: Аз след малко трябва да мина оттатък. Засега те целувам и ти пожелавам успешно решаване на кръстословици.
(Всред насрещни звукоподражания на целувки, затварят телефоните си.)

ЖЕНАТА: (отваря вестника и започва да решава кръстословици.) От ляво надясно: едно – земя, заобиколена с вода? (Замисля се.) Остров. (Отбелязва.) Именит американски режисьор, чието малко име е Елиа? (Замисля се. А след това набира номера.) Алооо!

МЪЖЪТ: Ало!

ЖЕНАТА: Аз съм.

МЪЖЪТ: Познах те. Заповядай.

ЖЕНАТА: Именит американски режисьор, чието малко име е Елиа?

МЪЖЪТ: Елиа Казан!

ЖЕНАТА: Казан!... Точно! Благодаря.

МЪЖЪТ: Няма за какво. Хайде, целувам те.

ЖЕНАТА: И аз те целувам.
(Пак звукоподражания на целувки, слагат слушалките)

ЖЕНАТА: (продължава да решава кръстословица. Пак набира номера.) Ало!... Пак съм аз.

МЪЖЪТ: Заповядай.

ЖЕНАТА: Популярният роман на Виктор Юго?

МЪЖЪТ: Парижката Света Богородица!

ЖЕНАТА: Една дума е.

МЪЖЪТ: Клетниците.

ЖЕНАТА: К-л-е-т-н-и-ц-и-т-е. Точно! Благодаря.

МЪЖЪТ: Няма нищо. Целувам те.

ЖЕНАТА: И аз те целувам.
(И пак със звукоподражания на целувки, затварят телефоните.)

ЖЕНАТА: (след малко пак набира номера.) Ало! Не ти досаждам, нали?

МЪЖЪТ: Моля ти се, никак. Напротив, драго ми става.

ЖЕНАТА: Да ти е драго тогава! Слушай ме сега: отгоре надолу, три – прочут английски писател, на който фамилното му име е Бонд? Написах Джеймс, но не съответства.

МЪЖЪТ: Джеймс Бонд е полицейски агент. Единственото вярно е, че и той е англичанин. Писателят е Едуард Бонд. Ще бъде Едуард.

ЖЕНАТА: (радва се като дете.) Точно съответства. Каква е тази културност у теб?

МЪЖЪТ: Е, съмняваше ли се? Всъщност, това ни е работата. Хайде, целунах те.
(И тоя път по същия начин затварят телефоните.)

ЖЕНАТА: (вече решила кръстословицата. Телефонира.) Алооо!...

МЪЖЪТ: Ало!... Питай!... Хайде, каквото ще ме питаш, питай!...

ЖЕНАТА: Край. Реших я. Сега търся една нова кръстословица.

МЪЖЪТ: Ако някъде се запънеш, пак можеш да ми се обадиш. Разбрахме ли се?

ЖЕНАТА: Разбрахме се. Но... такава... Аз много се страхувам.

МЪЖЪТ: От какво се страхуваш?

ЖЕНАТА: Няма да има никаква злополучност, нали?

МЪЖЪТ: Каква злополучност може да има? Аз осигурих всичко. Работата е тип-топ! Докато си при мен, няма от какво да се страхуваш. В това можеш да бъдеш сигурна.

ЖЕНАТА: Добре.

МЪЖЪТ: Хайде, целувам те.

(С насрещни наподобявания на целувки, затварят телефоните.)

МЪЖЪТ: Защо каза, че се страхува? Или какво, да не би да е девственица нещо? Ако е девственица, тогава изгоряхме като борина! Да се надяваме, че не е. Не, не, не може да е девственица! Сгодила се ... стигнала до тази възраст ... Не може да бъде девствена, джанъм!... Хайде, вече да се срещнем.

ЖЕНАТА: До тогава има още ред телефонни разговори.

МЪЖЪТ: Остави ги. Нищо и никакви разговори са те. И никому непотребни... Хайде, да се срещнем вече.

ЖЕНАТА: Но, доколкото си спомням, тогава не казваше така.

МЪЖЪТ: Хайде, вече изгубих всякакво търпение... Взех те с колата... И дойдохме пред жилищния блок, където е квартирата на моя братовчед. Известно време останахме да чакаме в колата. Защото по това време едно многодетно семейство излизаше от блока. Преди това, те бяха ме видели да идвам тук с разни жени. Неизвестно защо, бях се засрашил. (На **ЖЕНАТА**.) Ти за малко остани в колата. Най-напред аз да сляза и да се кача горе. А ти можеш да дойдеш след малко. (Уж че тръгва.)

ЖЕНАТА: Ама че се обърка! Кой номер апартамент е?

МЪЖЪТ: Втори етаж, номер пети... Отивайки към входа, минах покрай семейството. Дори, смятайки го в реда на нещата, най-учтиво ги поздравих. Но възрастната лелка не повярва на това, като каза: „В колата някой стои и чака!” А едно от децата им, седем-осем годишен хлапак, сякаш доизяснявайки рече: „Този път паркирал много наблизко.” Майката се опита да го отведе, но хлапакът му с хлапак, след като се отърва от ръцете на майка си, остана да чака, за да види какво ще стане по нататък. Сякаш имаше намерение с очите си да види твоего влизане в жилището. Но майка му, като му удари една плесница, каза: „Още от сега не бива да свикнеш на тези безобразия!” – и го затътри след себе си.

ЖЕНАТА: Семейството, като минаваше вкупом покрай колата, възрастната жена едно хубаво се наведе, за да ме види по-добре иззад стъклото, сякаш подхвърляйки си думите на мен, каза: „А! Този път е друга.” А младата жена изрази гледището си със следните думи: „Човекът се занимава с филми. Сигурно ги подвежда, като им обещава да ги прави актриси.” След като се отдалечиха, в един момент през ума ми мина мисълта да тръшна вратата и да се махна. Но бързо смених решението си. И бежешката влязох в жилищния блок. И преди още да съм стигнала до вратата на апартамента, ти ме хвана и ме дръпна навътре.

МЪЖЪТ: Насмалко да ни хванат!

ЖЕНАТА: Мен ме видяха.

МЪЖЪТ: Няма значение.

ЖЕНАТА: И с други жени ли си идвал в тази квартира?

МЪЖЪТ: Да, но дума, че от сега нататък само с теб ще идвам тук.

ЖЕНАТА: Чия е тази квартира?

МЪЖЪТ: На един мой братовчед. Не се безпокой. Не сме на чужда място.

(Хвърля няколко миндера на пода. От предварително подготвените две чаши, едната я подава на **ЖЕНАТА** и я принуждава да седне върху миндерите.) Каква музика предпочиташ?

ЖЕНАТА: Класическа.

МЪЖЪТ: Класическа ли? Де да бяхме сега в колата! Защото моят братовчед е малко недодялан. (Претърсва наоколо.) Да видим, дали ще хареса това. (Чува се една романтична музика.) Хареса ли я?

ЖЕНАТА: Много е хубава.

МЪЖЪТ: Жив да не ме видиш, ако не кажеш истината. Иначе, знай, бих слязъл да взема от колата друга касета.

ЖЕНАТА: Наистина е хубава! „Ааах! Милий, мога ли да те зажаля?”

МЪЖЪТ: „И аз мога ли да те зажаля, скъпа?” Знаеш ли, че този, който пее, преди да стане певец е бил футболен вратар? Иглесиас! Какъв прекрасен глас има!

ЖЕНАТА: Същевременно, нежен и представителен е! Жените умират за него.

МЪЖЪТ: Ревнувам те от него.

ЖЕНАТА: Щом ти си при мен, за никого не бих умряла аз. Не искам и ти да умираш за никоя.

МЪЖЪТ: Как можеш да допуснеш, че ще направя това. От сега нататък всички жени ми са запрети.

ЖЕНАТА: В миналото не бяха ли запрети?

МЪЖЪТ: Моля те, да оставим миналото настрана. Нов живот започна вече за мен.

ЖЕНАТА: И за двама ни.

МЪЖЪТ: Вярно, и за двама ни. Ти за мен ще бъдеш подтикваща сила. Известно е, че зад всеки преуспял мъж, стои един мъж.

ЖЕНАТА: (смеейки се.) Мъж ли?

МЪЖЪТ: Извини ме... Стои една жена! (Като котка се приближава към **ЖЕНАТА** отзад и започва да я целува по раменете.)

ЖЕНАТА: Винаги така ли започваш?

МЪЖЪТ: Да... всъщност, не! Всичко това беше в миналото.

ЖЕНАТА: Колко глупава съм била. Сега се самообвинявам затуй, че тогава дори на признанията ти не надавах ухо. (Изнервена, изважда едната си обувка, за да я хвърля.)

МЪЖЪТ: Но така не беше извадила обувката. (Нахлузва обувката на крака ѝ. После старателно я изважда и слага настрана. Същото прави и с другата обувка. И след като и той самия се съблича, като пантера се нахвърля върху **ЖЕНАТА**.) Ти ще бъдеш жената, която ще стои зад мен!

ЖЕНАТА: Каж ми „Женичката ми”!

МЪЖЪТ: Женичката ми. Ти си ми женичката. И ти ми кажи „Мъжлето ми”!

ЖЕНАТА: Мъжлето ми.

МЪЖЪТ: Женичката ми!...

(Затъмнение. Започва да се оттъмнява. **МЪЖЪТ** пуши цигара.)

ЖЕНАТА: Запали една цигара и за мен.

МЪЖЪТ: Извинявай... (Запалва и ѝ подава.)

ЖЕНАТА: Обичаш ли ме?

МЪЖЪТ: Много, много те обичам.

ЖЕНАТА: Сякаш го казваш по принуда. Разочаровах ли те, хм? Защото ми се виждаш нещо обиден. Да не би пък да ти е накривяло от това, че не съм девствена.

МЪЖЪТ: Неее! Разбира се, че бих предпочел за първи път с мене да беше си легнала, но мисля, че не мога да имам никакви претенции за това. И ето защо не го правя и на въпрос. Ти ли ще станеш първа, или аз да стана?

ЖЕНАТА: Затвори си очите. И не ме гледай.

МЪЖЪТ: Не искам да се срамуваш от мен.

ЖЕНАТА: Ще дойдат и такива дни. Но, засега си затвори очите.

(**МЪЖЪТ** си затваря очите. Но незабелязано не забравя да погледне и часовника си. **ЖЕНАТА**, като да яхне кон, го възсяда и започва да го гъделичка.)

МЪЖЪТ: Недей!... Мила те, недей!... Дразня се, престани!

ЖЕНАТА: Друго какво ще правим?

МЪЖЪТ: (обръща се и я взема под себе си.) Какъв хубав съвместен живот, нали? Възбуждаш ме, знаеш ли? И тази възбуда никога не бива да престане, няма и да секне. Трябва веднъж в седмицата да бъдем заедно, за да не се превърне в навик. Трябва да разкажем един на друг всичко, което ни се е насъбрало. Хайде, да станем вече.

ЖЕНАТА: Още малко. Да останем още малко.

МЪЖЪТ: Не бива. Не искам вкъщи да се дигне крамола. Искаш ли моята да ме огорчи?

ЖЕНАТА: Не искам. (Минава „навътре“.)

МЪЖЪТ: (подир нея.) Заедно с теб „рисуваме картината на щастието“. Много хубаво прилегна тук стихът на Назим Хикмет. И друг път трябва да го използвам този стих.

ЖЕНАТА: („отвътре“.) Колко бих искала вечерта ни да не остане наполовина, а да посрещна зората в твоите обятия.

МЪЖЪТ: (в същото време се облича.) Един ден и това може да се осъществи. Току-виж, че съм организирал една екскурзия. И за няколко дни сме запрашили нанякъде. Не може ли?

ЖЕНАТА: (вече облечена, идва. И записва нещо на едно листче.) Домашният ми телефон. През всяко време на денонощието можеш да ме потърсиш.

МЪЖЪТ: Най-напред ти излез. Върви и ме чакай в колата. Аз веднага идвам. Гледай да не ни видят.

ЖЕНАТА: Не ми се искаше да дойдеш чак пред нашата къща. Затова ме остави в началото на улицата.

МЪЖЪТ: И имаше право. Не искаше да се разчуе името ти.

ЖЕНАТА: Да видим дали щеше да ме потърсиш, като се прибереш вкъщи?

МЪЖЪТ: Не можех, макар че това щеше да бъде една деликатност, защото жена ми още не беше заспала.

ЖЕНАТА: Чаках през цялата нощ. Чаках да чуя гласа ти, който да ми съобщи, че си пристигнал жив и здрав. Казах си: ама ако е станала някаква катастрофа?... Да пази Бог!... Макар и късно, намерих този, когото търсех.

МЪЖЪТ: Най-после като че ли намерих тази, която търсех. При раздяла и тя ми направи въртели, но това трябва да е от обвързаността ѝ. Колко хубаво ще бъде, ако все тъй продължи!... Бихме осъществили нашите мечти, без да разтуряме нашия семеен порядък!... Как ми домиля сега за едно „ало“!... Но, мога да бъда хванат на местопрестъплението и... това да ми е краят!... А ако на телефона излезе баща ѝ или някой друг от семейството? А може и да е заспала вече!

ЖЕНАТА: Не бива да му дам възможност да усети, че най-много обичам да ме целуват по врата. Какво ли пък намира толкова в пръстите на краката ми?

МЪЖЪТ: Трябва да заспя. На следващия ден, след една такава безсънна нощ, работа не ми спори. Трябва да заспя... Поне да броя овцете, както се препоръчва при такива случаи... Едно, две, три, четири, пет, шест...

ЖЕНАТА: Не изглупявай. Стани вече. Поне да завършим първата част на представлението.

МЪЖЪТ: Добре, да завършим.

ЖЕНАТА: Та след 15-минутен антракт, всеки от зрителите да дойде на себе си. Сигурно са се изморили, като рекли да се запознаят с човек като теб и де те опознаят отблизо.

МЪЖЪТ: Права си. Но, да ти кажа ли, никак не е лесно и тебе да опознаят. Това представление не се ли нарича „Матрьошка“?

ЖЕНАТА: Да, така се нарича.

МЪЖЪТ: Е, добре, този писател маниак ли е? Какво общо има сега тук това с „матрьошката“?

ЖЕНАТА: Изглежда, че си забравил, че всеки от вас тук, именно във втората част на представлението ще види какво общо има това с „матрьошката“. Хайде, ставай. Трябва да поблагодарим на зрителите, че ни гледаха, без да им доскучае... И още нещо: преди да сложим точка на първата част, трябва да има един финал, който да служи като шокос удар. Знаеш ли какво стана днес: изневерих ти с един друг мъж! Защото ти беше го заслужил. А се знае какво, че който е заслужил, трябва да изтърпи и наказанието си.

(**МЪЖЪТ**, с отчаянието на дете, от ръцете на което са взели играчките му, се обърква и тичешком тръгва подир **ЖЕНАТА**, която се е насочила към кулисите.)

МЪЖЪТ: Една минута!... Само една минута!...

К Р А Й   Н А   П Ъ Р В А Т А   Ч А С Т .

В Т О Р А Ч А С Т

(ЖЕНАТА идва с хавлия върху себе си.)

ЖЕНАТА: Взех един душ. И дойдох мъничко на себе си. Взех решение да се разделим вече с него. Но трябва да намеря някакъв задоволителен аргумент, с който да убедя и самия него. По-право, да го накарам да си признае всичко, за да не ме обвинява после. Или – изцяло с мен, или пък – без мен!

МЪЖЪТ: (влиза.) Истина ли е това, което ми каза?

ЖЕНАТА: Никога не съм те излъгала.

МЪЖЪТ: Ти ли? Караш ме да се смея. (Нарочно се смее.) Ха-ха-ха!

ЖЕНАТА: Много е комично.

МЪЖЪТ: Да, наистина е комично да ми кажеш, че не си ме излъгала. Нима допускаш, че не зная, че го казваш нарочно, за да ме измъчваш?

ЖЕНАТА: Не се самоубеждавай напразно. Защото до обяд, въпреки многократните ми търсения, теб те нямаше на работа. Не беше оставил и никаква вест. Не можех да се примиря с мисълта, че ти ме считах за несъществуваща. Затова се срещнах с него и...

МЪЖЪТ: Кой е той?

ЖЕНАТА: Длъжна ли съм да ти дам сметка? Той е той! И никак не е от значение кой е той. От значение беше да ти отмъстя.

МЪЖЪТ: Измъчваш ме.

ЖЕНАТА: И ти беше ме измъчил.

МЪЖЪТ: (нервно.) Ти не можеш да ми изневериш с друг.

ЖЕНАТА: Вече ти изневерих.

МЪЖЪТ: Ти луда ли си, ма? (Хваща я за ръката и я стиска.) Кажи де, луда ли си или що?

ЖЕНАТА: Полудя. И добре стана!... Пусни ръката ми, причиняваш ми болка.

МЪЖЪТ: (пуска ръката ѝ и изритва миндера, който е на пода.) Ти ме лъжеш.

ЖЕНАТА: Боли те, но това ме прави щастлива. Ти можеш да изневериш, защото си мъж, а аз не мога да изневеря, защото съм жена, така ли? Изневерих ти, и още как!

МЪЖЪТ: Ако беше ми изневерила, не би приела предложението ми да се срещнем. А ти дойде.

ЖЕНАТА: По кой друг начин щях да ти разкрия истината? Тази равносметка непременно трябваше да стане. Повече не мижех да търпя. И не можех да си разреша, да продължи все така тази връзка между нас. Защото все аз страдах от нея. След първата ни взаимност, когато ме остави у дома, не ме удостои поне с едно телефонно обаждане.

(ЖЕНАТА съблича хавлията и остава с всекидневните си дрехи.)

ЖЕНАТА: Като дойдох в магазина, веднага те потърсих. (Набира номера на телефона.)

МЪЖЪТ: (отваря.) Ало!

ЖЕНАТА: Добър ден.

МЪЖЪТ: Здравей!

ЖЕНАТА: Здравей! Снощи много се разтревожих за теб. Как пътува?

МЪЖЪТ: Улиците бяха празни. За късо време пристигнах вкъщи.

ЖЕНАТА: Можеше да ми телефонира.

МЪЖЪТ: Помислих, но се уплаших да не би да те безпокоя. При това можеше и да спиш.

ЖЕНАТА: Не можех, защото пияниците, излезли от кръчмите, бяха все още по улиците.

МЪЖЪТ: Много съм ти благодарен за това, че си мислила за мен.

ЖЕНАТА: След работа можем да седнем някъде и да пием чай.

МЪЖЪТ: Шурейт със семейството си цял да дойде у дома. Трябва рано да се прибера вкъщи.

ЖЕНАТА: Аз мога да убия тоя твой шурей.

МЪЖЪТ: Няма да е лошо. По тоя начин и аз бих се отървал от него.

ЖЕНАТА: Никога не ме лъжи, разбираш ли? Мразя лъжата.

МЪЖЪТ: А ако те излъжа, за да не те засегна?

ЖЕНАТА: Предпочитам да ме засегнеш, отколкото да ме излъжеш. Това по бих изтърпяла. Но, особено изневярата, никога не бих ти простила.

МЪЖЪТ: Отде го измисляш всичко това?

ЖЕНАТА: Казвам ти го, за да знаеш. Заклевам ти се, че в такъв един случай, тази хубава взаимност между нас веднага би свършила.

МЪЖЪТ: А ако не искам да свърши, тогава?

ЖЕНАТА: Тогава, няма проблем. Защото аз съм те приела такъв, какъвто си. И имам правото да искам това от теб.

МЪЖЪТ: Не се вдетинявай...

ЖЕНАТА: ... ми каза. Но, накрая, никак не се поколеба да ми изневериш. Сега искам да чуя това от устата ти. Моля да ми кажеш истината. Няма да ти се разсърдя и ще ти простя. Стига да ми кажеш истината. Ти ми изневери, нали? Кажи „да” и аз ще забравя всичко. Хайде, кажи „да”!

МЪЖЪТ: Не!

ЖЕНАТА: Лъжеш.

МЪЖЪТ: Не!

ЖЕНАТА: Ти плачеш ли?

МЪЖЪТ: (обръща главата си настрани.) Не!

ЖЕНАТА: Не ти вярвам. Наужким плачеш.

МЪЖЪТ: Накара ме много да се измъчва.

ЖЕНАТА: Аз те обичах.

МЪЖЪТ: Срецахме се в края на всяка седмица. Но ме търсеше всеки ден и то многократно.

ЖЕНАТА: (набира номера.) Здравей!

МЪЖЪТ: Здравей!

ЖЕНАТА: Какво правиш?

МЪЖЪТ: Работя. А ти?

ЖЕНАТА: Мисля за теб.

МЪЖЪТ: И аз – за теб.

ЖЕНАТА: Но беше казал, че работиш?

МЪЖЪТ: Значи като мисля за теб, същевременно и работя. И какво друго мога да направя. Защото, никой на никого заплата не дава, за да стои. Целувам те.

ЖЕНАТА: И аз – теб.

(Телефоните се затварят с насрещни целувки.)

МЪЖЪТ: В първите дни много ме радваха честите ти търсения по телефона. И няма защо да те лъжа, че се възгордявах от думите ти, че непрекъснато мислиш за мен.

ЖЕНАТА: (набира номера.) Ало!

(**МЪЖЪТ** издава звук на целувка. **ЖЕНАТА** му отговаря със същото. И едновременно затварят телефоните.)

МЪЖЪТ: И това продължи не с дни, а със седмици. От време на време и аз те търсех. Но бях започнал да се отегчавам от това. Разбрах, че това, което правехме е нещо безсмислено, но се опасявах да не те огорчавам. (Набира номера.)

ЖЕНАТА: Ало!

(**МЪЖЪТ** издава звук на целувка. **ЖЕНАТА** му отговаря със същото. Най-напред **МЪЖЪТ**, а след него и **ЖЕНАТА** затварят телефоните.)

МЪЖЪТ: Веднъж ми беше позвънила точно седемнайсет пъти.

ЖЕНАТА: Не, шестнайсет!

МЪЖЪТ: Седемнайсет!

ЖЕНАТА: Изглежда, бъркаш броя им с тоя на изпитите чаши чай.

МЪЖЪТ: Както и да е. Понякога ме търсеше в неудобно за разговор време. Един ден, в кабинета си имах належащ делови разговор с един от клиентите ни. Съгласно строгата заповед на собственика на фирмата, непременно трябваше да приема тази работа.

ЖЕНАТА: (набира номера.) Ало!

МЪЖЪТ: Ало!

ЖЕНАТА: Мляс, мляс, мляс!

МЪЖЪТ: Моля, какво обичате?

ЖЕНАТА: Така ли се отнасяш към мен?

МЪЖЪТ: Господине, в момента сме на заседание. Моля, оставете си телефонния номер, аз ще ви потърся.

ЖЕНАТА: Много те обичам.

МЪЖЪТ: Разбирам Ви, господине. Но, моля Ви, позволете ми аз да Ви потърся.

ЖЕНАТА: Какво става? Какви са тези купешки думи? Какъв „господин” съм ти аз? И какво е това „Моля, какво обичате”?

МЪЖЪТ: Много добре Ви разбрах. Предполагам, че в разстояние на половин час ще Ви потърся.

ЖЕНАТА: Не затваряй! Да не си посмял, чуваш ли ме?

МЪЖЪТ: Дочуване! (Затваря телефона.) Много се извинявам, господине.

(**ЖЕНАТА** пак набира телефонния номер.)

МЪЖЪТ: Човек не може да си представи какво намаление иска. (Телефонът звъни. Взема слушалката.) Ало!

ЖЕНАТА: Защо затвори телефона в лицето ми?

МЪЖЪТ: Ало!... Ало!...

ЖЕНАТА: Тези номера не ми минават, да знаеш. Да не си посмял пак да ми затвориш телефона!

МЪЖЪТ: Не ви чувам! (Затваря телефона. Но слушалката оставя настрана.) Да не ни пречи на разговора, господине.

(**ЖЕНАТА** отново набира номера. Разбира, че телефонът е „заето”, но при все това продължава да върти телефона. **МЪЖЪТ** привидно изпраща клиента. И веднага след това грабва телефона и набира номера. Като разбира, че телефонът звъни „заето”, затваря го. Тоя път пак звъни неговия телефон.)

МЪЖЪТ: Ало!

ЖЕНАТА: Не затваряй!

МЪЖЪТ: Няма да затворя, душичке мила, клиентът си замина.

ЖЕНАТА: Щом е заминал, защо веднага не ме потърси?

МЪЖЪТ: Потърсих те, но телефонът ти беше зает. Кълна ти се.

ЖЕНАТА: Изпитваш досада вече от мен, така ли? Затваряш ми телефона в лицето! Това не мога да ти простя!

МЪЖЪТ: Виж какво, душичке моя, водех един делови разговор. Защо не искаш да ме разбереш?

ЖЕНАТА: Можеше да ми кажеш, че ме обичаш.

МЪЖЪТ: При мен беше един много важен клиент и с него водехме много сериозен разговор.

ЖЕНАТА: Значи, връзката между нас не е сериозна! Разбира се, защото само в края на седмицата се затваряме между четири стени. Ако искаш да чуеш истината, това не е достатъчно. Трябва да ми отделяш повече време. Питаш ли ме поне, имам ли някакъв проблем.

МЪЖЪТ: Не питам ли? Всеки път питам. Имаш ли някакъв проблем?

ЖЕНАТА: Имам. Трябва да говоря с теб.

МЪЖЪТ: Говори. Слуша

ЖЕНАТА: Някои работи не могат да се говорят по телефона. След работа мини и ме вземи.

МЪЖЪТ: Не мога.

ЖЕНАТА: Но аз имам проблем. Трябва да ме изслушаш. За час-два да седнем някъде и докато прием чай, да разговаряме.

МЪЖЪТ: Ще те взема на излизане от работа.

(Затварят телефоните и уж са седнали някъде.)

МЪЖЪТ: Душо моя, за час-два каза, преди да дойдем, а ето вече три часа, откакто сме заедно. А ти още не си ми разказала какъв ти е проблемът. Моля те, не ме карай повече да закъснявам. Вкъщи може да възникне разправия.

ЖЕНАТА: Нека!

МЪЖЪТ: Нека ли? Та ти искаш да бъда наруган ли?

ЖЕНАТА: Да.

МЪЖЪТ: Тогава, аз си заминавам. Щом е тъй, довиждане.

ЖЕНАТА: (застава пред него.) Не можеш да заминеш.

МЪЖЪТ: Виж, наоколо има хора, гледат ни. Не можеш ли да говориш по-тихо?

ЖЕНАТА: Не мога.

МЪЖЪТ: Ако искаш викай, бе! Аз си отивам. Стига вече.

ЖЕНАТА: (отново се изпречва на пътя му. Хленчи.) Моля те да ме изслушаш.

МЪЖЪТ: (отново сядва.) Слушам те. Хайде, не протакай повече.

ЖЕНАТА: Аз... аз... съм бременна.

МЪЖЪТ: Какво?

ЖЕНАТА: Ще имаме бебе.

МЪЖЪТ: Отде знаеш?

ЖЕНАТА: Нямам менструация. Изминаха пет дни.

МЪЖЪТ: Но... понякога... може и да закъсне... Напрежение, тревога... всичко може да повлияе.

ЖЕНАТА: (от чантата си изважда една медицинска бележка и му я подава.) Би ли хвърлил едно око на тази медицинска бележка.

МЪЖЪТ: (прочита.) Извинявай. Много се извинявам. А толкова много внимавахме. Как може да стане?

ЖЕНАТА: (към зрителите.) А как исках да ми каже: „Не се тревожи. Веднага след като се разведе с жена си ще се оженим с теб”. Ако беше ме обикна, така щеше да каже.

МЪЖЪТ: Щом положението е такова... Но, няма значение... Нали го разбрахме още съвсем в началото. Имам един познат – гинеколог.

ЖЕНАТА: И аз познавам един. Но, въпросът е, че ще струва сума ти пари.

МЪЖЪТ: И това няма значение, но... колко? (Поглежда цифрата, която ЖЕНАТА е написала върху един лист хартия и му го бе подала. Лицето му придобива вид на объркан.)

ЖЕНАТА: Не е необходимо ти да идваш. Стига да намерим необходимите пари. – Като казах това, ти стана и отиде да телефонираш на някого. И като се върна, лицето ти беше развеселено.

МЪЖЪТ: Утре в девет часа парите са готови. Към единайсет часа ще ти ги предам.

ЖЕНАТА: Създадох ти главоболия. Как ще ги върнеш после тези пари?

МЪЖЪТ: Поисках ги назаем от моя шурей. Полека-лека ще изплатя дълга си.

ЖЕНАТА: От твоя шурей ли? С какви очи можа да му ги поискаш?

МЪЖЪТ: При подобни случаи винаги между мъжете се проявява една солидарност. Шурейт с разбиране посрещна моето искане.

ЖЕНАТА: Виждате, нали?... А на следващия ден, когато ти беше ми донесъл парите, аз нямаше да ги приема, а щях да ги отблъсна, защото...

МЪЖЪТ: ... Защото... не беше бременна! А медицинската бележка бе фалшифицирана.

ЖЕНАТА: Как разбра?

МЪЖЪТ: На следващия ден, когато бях ти занесъл парите, бях изявил желанието си аз да те заведа на лекар. Но ти ми беше попречила, като ми бе казала: „Аз сама ще отида. Ти не се притеснявай.” Заедно бяхме излезли на улицата. Ти беше взела едно такси и право при... гледачката! А аз бях предпочел да те следя с колата си. И именно тогава, от човека който пазеше на врата, бях узнал, че къщата в която влизаха и от която излизаха много жени, принадлежи на една врачка. Добре че знаех и името на клиниката, в която ми бе казала, че са били направени изследванията ти. Наистина, никак не беше трудно да разбере по телефона, че медицинската бележка издадена от клиниката, не е на твое име.

ЖЕНАТА: Сега вече ми стана ясно, защо в ония дни се отнасяше студено към мен.

МЪЖЪТ: А можех ли да имам друго отношение към теб. Ти беше направила такива неща, които умът ми не побираше. Фалшифицирани медицински бележки, гледачки, лъжи...

ЖЕНАТА: Бях длъжна да те изпитам. Исках да разбера, как би се отнесъл при подобно положение. А що се отнася до врачката... чрез нея исках да узная края на нашия съвместен живот, и толкоз.

МЪЖЪТ: Узна ли поне?

ЖЕНАТА: Врачката беше ми казала така: „На прав път си. Не преставай да го преследваш.” Парите, които бях дала на врачката, бях ги възстановила. Щях да ти ги върна и да ти разкрия всичко. Но бях длъжна да изчакам удобния момент. Защото още не можех да определя как точно ще се отнесеш към въпроса. Като смятах, че ще го намериш за интересен, бях ти купила един подарък. Щях да ти разкрия всичко, в момента, в който щяхме да чествуваме рождения ти ден. (Оправя пакета с подаръка, който държи в ръката си. Набира номера.)

МЪЖЪТ: (отваряйки телефона.) Ало!

ЖЕНАТА: Ало! Как си?

МЪЖЪТ: Добре съм.

ЖЕНАТА: Гласът ти е някак необичаен.

МЪЖЪТ: Но всички необичайности са интересни, нали?

ЖЕНАТА: Днес трябва да се срещнем.

МЪЖЪТ: Та нали утре ни е срещата.

ЖЕНАТА: Трябва да дойдеш и да ме вземеш.

МЪЖЪТ: Имаме събрание. И тъкмо влизахме. Не мога да предвидя кога ще свърши.

ЖЕНАТА: Длъжна съм да се срещна с теб.

МЪЖЪТ: Ако свърши рано, ще ти звънна. „Хамди Бей, кога предполагате да свърши събранието ни?“ (Отдалечавайки слушалката от устата си.) Охооо!... Чуваш ли, „Охооо!“ казва Хамди бей.

ЖЕНАТА: Кой е Хамди бей?

МЪЖЪТ: Нашият заместник директор. Мисля, че бях ти казала... Аз ще те потърся. Хайде, целувам те. (Затваря телефона.)

(**ЖЕНАТА** още веднъж набира номера. **МЪЖЪТ** не отваря телефона. **ЖЕНАТА** пак телефонира, но и тоя път той не ѝ отговаря. И тъй като му омръзва, оставя телефона отворен. **ЖЕНАТА** грабва пакета с подаръка и с гняв излиза от магазина.)

МЪЖЪТ: Защо толкова настойчиво ме търси? При всяко звънене на телефона, от гърба ми надолу изтича студена пот. Как хлътнах в тази работа? Най-доброто е днес да изляза рано. (Оправя се.) Безсмислена... Досадна... Какво иска да прави? Изгубих способността си да мисля. Затруднявам се при преценяването на случилите се напоследък.

(И тъкмо **МЪЖЪТ** да излиза от вратата, влиза **ЖЕНАТА**.)

ЖЕНАТА: Офейкваше ли?

МЪЖЪТ: Бях свършил цигарите си, та излизах да купя.

ЖЕНАТА: Нали уж имаше събрание?

МЪЖЪТ: Като не дойде този, който трябваше да дойде, не можахме да го проведем. (Запалва цигара.)

ЖЕНАТА: А нали уж цигарите ти бяха свършили?

МЪЖЪТ: Знаеш, че не съм спокоен, ако нямам в резерва.

ЖЕНАТА: Не любопитстваш ли защо дойдох при теб?

МЪЖЪТ: Може ли да не любопитствам! Защо дойде?

ЖЕНАТА: (подава му пакета, който дотогава държеше зад гърба си.) Взех го за теб. Заповядай.

МЪЖЪТ: (поемайки пакета.) Какво има в него?

ЖЕНАТА: Не се бой, не е бомба. Ако много любопитстваш, можеш да го отвориш и да видиш.

МЪЖЪТ: (отваря пакета.) Какво е това?

ЖЕНАТА: Матрьошка! – По тоя начин и вашето любопитство беше задоволено, нали?

(**МЪЖЪТ** изважда от куклата дървена кукла с овална форма друга, а от нея – друга и т.н. до последната, които кукли – матрьошки до края на представлението ще останат на сцената.)

МЪЖЪТ: Колко интересно нещо е това Матрьошката! (Телефонът звъни. Взема слушалката.) Ало!

ГЛАСЪТ: Аз съм. Тази вечер като се връщаш от работа, вземи юфка. Два килограма да бъде. И половин килограм кайма. Гледай месото да бъде без тлъстина.

МЪЖЪТ: Добре.

ГЛАСЪТ: Не закъснявай.

МЪЖЪТ: Добре.

ГЛАСЪТ: Купи и едно пакетче чай.

МЪЖЪТ: Добре.

ГЛАСЪТ: Записа ли какво ще купиш? Можеш да ги забравиш. Напоследък нещо много си разсеян. Повтори да видим какво ще купиш.

МЪЖЪТ: Няма да забравя. Помня.

ГЛАСЪТ: Два килограма юфка. Пиши, пиши.

МЪЖЪТ: Разбрах.

ГЛАСЪТ: Но не пишеш. Пиши!

МЪЖЪТ: (записва.) Написах.

ГЛАСЪТ: Какво написа?

МЪЖЪТ: Два килограма от това, което ми поръча. Разбрах.

ГЛАСЪТ: Какво е това, дето съм ти поръчала?

МЪЖЪТ: (нервно.) Юфка, бе! Малко момченце ли съм аз, ха?!

ГЛАСЪТ: (хълщайки.) Ти ме обиждаш...

МЪЖЪТ: Абе... разбрах... захар и масло!

ГЛАСЪТ: Ето, виждаш ли, веднага си забравил. Чай и кайма ще вземеш. Записа ли ги?

МЪЖЪТ: Записах. Хайде, довиждане. (Затваря телефона.) Боже, Боже – Ти, който си на небесата!

ЖЕНАТА: Беше жена ти, нали? И пак у вас ще дойде шурейт ти със семейството си... И ти пак трябва рано да се прибираш вкъщи... нали така?

МЪЖЪТ: Точно така. Хайде, да излезем.

ЖЕНАТА: Защо не ме питаш защо съм ти купила тази матрьошка? Не допускам, че си толкова бездушен.

МЪЖЪТ: Аз да съм бездушен, - не! Интересно е това матрьошката: кукла в кукла, кукла в кукла, кукла в кукла и кукла в кукла!... И куклите постепенно стават по-малки и по-малки, виждаш ли?

ЖЕНАТА: Точно като връзката между нас. Колкото по се отваря, толкова по-умалжава и повече неща излизат наяве. (Целува го.) Честит рожден ден!

МЪЖЪТ: Рожден ден ли? Моят ли?

ЖЕНАТА: И пак лъжа! И ако сега кажеш, че не знаеш кога е рождения ти ден, повече няма какво да говорим!

МЪЖЪТ: Повярвай ми, не зная.

(ЖЕНАТА с гняв излиза.)

МЪЖЪТ: Абе, вярно бе! Днес е рождения ми ден. Какъв такъв бездушен човек станах аз!... Един момент!... Почакай ме! (Тича подир ЖЕНАТА, но след малко се връща на сцената.) Качи се на едно такси и замина. Наистина, каква недодяланост проявих!... Излязох навън и започнах безцелно да се разхождам.

ЖЕНАТА: Нали щеше да се прибереш вкъщи. Нали милата ти женичка те чакаше.

МЪЖЪТ: Не се прибрах вкъщи. И после, като минаваше полунощ, скочих в колата и аз не разбрах как, се намерих на вашата улица. Валеше дъжд. Слязох от колата... и се подслоних под брезента на магазина, който е срещу вас. Незнайно защо, втренчих очи в прозорците, които не светеха. Колко време чаках така, не зная.

ЖЕНАТА: Разказвай, разказвай, макар да е лъжа.

МЪЖЪТ: Лъжа ли? Окачествявай го както искаш, но стана така, както го разказвам. И мисля, че беше в ранните часове на сутринта, се прибрах у дома.

ЖЕНАТА: Сигурно се е вдигнала голяма врява.

МЪЖЪТ: Напротив. Жена ми ме чакаше ридайки. Шурейт ми, когото ненавиждах, беше вдигнал на крак всичките полицейски участъци и болници. Вкъщи сякаш не знаеха къде да ме поканят да седна. И за нищо не ме разпитаха. Но аз, само промълвих: „Обикалях под дъжда.”

ЖЕНАТА: Защо не ми разказа за всичко това?

МЪЖЪТ: Как можех да ти разкажа, като знаех, че няма да ми повярваш. След това започнаха дните, от които ти отсъстваше. Не ме търсеше.

ЖЕНАТА: Как можех да те търся?

МЪЖЪТ: В ония дни именно, по-добре разбрах, че наистина те обичам и милея за теб... Изредих всичките доводи, които те оправдавах. Ти водеше страшна борба, за да не ме изгубиш. Няколко пъти се наках да те търся. (Набира по телефона номера.) Но с какви очи щях да те търся? (Затваря телефона.) Ако лъжеше, лъжеше заради мен. Аз не те ли лъжех? И как още! Най-накрая не издържах. Като че ли беше след петнайстия ден! (Набира номера.) Ало.

ЖЕНАТА: Ало.

МЪЖЪТ: Такова... Да се видим ли тази вечер?

ЖЕНАТА: Не зная.

МЪЖЪТ: Затъгувах по теб. (Затваря телефона.) Пристигнах в офиса ти. Здравей!

ЖЕНАТА: Ти ли беше?

МЪЖЪТ: Друго ли чакаше?

ЖЕНАТА: Не, никого не чаках.

МЪЖЪТ: (хваща я за ръката.) Хайде да излезем.

ЖЕНАТА: Не може.

МЪЖЪТ: Но ме измъчваш. (Дърпайки я за ръката, я отвежда. Ужким са дошли в квартирата.) Добре дошла. (Пуска касетофона. Осветлението е романтично.)

ЖЕНАТА: Не искам да започна отначало.

МЪЖЪТ: Не затъгува ли за мен.

ЖЕНАТА: Не желая да навлизам в тези теми.

МЪЖЪТ: Да знаеш как тъгувам за теб.

ЖЕНАТА: Толкова искрен беше, че...(Затичва се и го прегръща.) И аз! И аз тъгувам за теб!

МЪЖЪТ: Животът ми без теб... оказва се, че прилича на празен буркан. Много затъгувах за теб.

ЖЕНАТА: И аз – за теб. Каж ми „женичката ми”.

МЪЖЪТ: Женичката ми!

ЖЕНАТА: Мъжлето ми! Вземи ме на ръце.

(**МЪЖЪТ** взема на ръце **ЖЕНАТА** и пътьом като я целува, иска да я поноси. Но, едва направил една крачка, се превива и като помага на **ЖЕНАТА** да стъпи на краката си, отново се превива на две.)

МЪЖЪТ: Ооох!... Ааах!...

ЖЕНАТА: Какво ти стана?

МЪЖЪТ: Не зная. Нещо ми стана на лявата страна. Кракът ми... може и кръстът ми да е!... Ооох!... Ааах!...

ЖЕНАТА: Да викнем лекар.

МЪЖЪТ: Не, не. Кого можем да намерим в тоя час?

ЖЕНАТА: Но имаш болки. Не мога да те гледам така. Тук някъде наблизко бях забелязала една клиника. Боже, как се казваше?

МЪЖЪТ: Чакай малко да се изтегна. Може да ми мине. Ааах!...

ЖЕНАТА: Вината е в мен. Не биваше да искам такова нещо от теб.

МЪЖЪТ: Не обвинявай себе си. Писано е било да се случи.

ЖЕНАТА: Преди беше ли преживял такова нещо?

МЪЖЪТ: Не зная. Не се случваше... Веднъж, като вдигнах печката... пак... ми се случи същото... Ааах!...

ЖЕНАТА: Как можах да поискам от теб да ме вземеш на ръце? Всъщност, ти трябваше да ми кажеш, че не можеш да ме носиш.

МЪЖЪТ: Искаш да кажеш, че съм одъртял ли?... Ааах!... Никак не бих искал да ме съжаляваш!... Ааахх!...

ЖЕНАТА: Скъпия ми!

МЪЖЪТ: А утре какво ще правя? Как ще отида на работа?

ЖЕНАТА: Виж го ти за какво се е замислил. Не отивай!

МЪЖЪТ: Но аз трябва да подпиша договорите... Ааахх!

ЖЕНАТА: Не ги подписвай!

МЪЖЪТ: С този вид на инвалид, без работа ли да остана? Ааах! Трябва да се опитам да стана. (С помощта на **ЖЕНАТА**, става. Но вижда се, че доста се затруднява.) Ааах!... Ооох!... Най-добре е да изляза оттук. Ааах!... Веднъж да се прибера вкъщи... Ааах!...

ЖЕНАТА: Остани тук... Мога да прескоча до аптеката и да взема лепенка (якия). До сутринта бих се погрижила за теб. Нищичко няма да ти остане. Както преди беше, здрав и прав отишъл на работа.

МЪЖЪТ: Какво ще кажа вкъщи? Ааах!... Не може.

ЖЕНАТА: Ще кажеш истината. Искам да се погрижа за теб.

МЪЖЪТ: Жена ми, дъщеря ми, шурей ми, жената на шурей ми и приятелите му – наемни убийци, на часа биха се струпали на главите ни... Ааах! Мислиш, че ще ни оставят на спокойствие ли! Ааах! Хайде, да си вървим. Ти разтреби стаята. (**МЪЖЪТ** присяда на стола. **ЖЕНАТА** спира касетофона. **МЪЖЪТ** с помощта на **ЖЕНАТА**, показвайки голямо усилие, се опитва да се изправи. И успява. Ахкайки и охкайки двамата напускат „квартирата“.)

МЪЖЪТ: Управлявайки с големи мъчности колата, тебе те оставих на вашата улица. С триста зора се добрах до вкъщи. Жена ми, след като беше се погрижила за мен, тъкмо беше отишла в кухнята да ми свари липов чай, когато телефонът позвъня. Добре че не стоеше до главата ми... Ааах!... Ще видя кой е... (Отваря телефона.) Ало!

ЖЕНАТА: (преправяйки гласа си.) Ало! Търся Ви от една филмова къща. Сценаристът...

МЪЖЪТ: (охкайки.) Същият е на телефона. Заповядайте.

ЖЕНАТА: Ти ли си, скъпи? Как се чувстваш?

МЪЖЪТ: Много зле... Много зле. Значи въпросният филм няма да бъде заснет, така ли?... Ааах!

ЖЕНАТА: Скроеното добре върви. Отговори ми само с „да“ или „не“. Разбрахме ли се?

МЪЖЪТ: Да.

ЖЕНАТА: Можеш ли да вървиш?

МЪЖЪТ: Не.

ЖЕНАТА: В сравнение с предишното, как е състоянието ти сега? По-зле ли си?

МЪЖЪТ: Да. Но този филм трябва да бъде заснет. Ааах!... Да, малко съм неразположен. Но предполагам, че утре ще мога да стана. Тогава подробно можем да поговорим. Режисьорът трябва да бъде сменен. Наистина, филмът ни стана един път филм!

ЖЕНАТА: Пожелавам ти скорошно оздравяване, любими.

МЪЖЪТ: Благодаря Ви за вниманието. Вие сага в компанията (дружеството) ли сте?

ЖЕНАТА: Браво, добре се справяш. У дома съм. Ти не мисли за мен. Ах как бих искала да бъде при теб, край теб!

МЪЖЪТ: С този сценарий не може. Кешке да можеше! И аз съм на мнение да бъде заснет в такъв вид, в какъвто си е. Но кому е потребно това, моля Ви, утре да уточним тези неща. Може ли?

ЖЕНАТА: Може. Мляс, мляс, мляс!

МЪЖЪТ: Да, да, от същото.

ЖЕНАТА: Мляс, мляс, мляс!

МЪЖЪТ: (затваря телефона.) Колко много ме обича! Как ми съчувства за болките, които понасям! На следващия ден, макар и приведен малко напред, отидох на работа. Полагах неимоверни усилия, за да не куца работата. Но, тази инвалидност бе от голяма полза за мен. Сега, също както беше преди, телефоните отново зачестиха.

ЖЕНАТА: (вече набрала номера.) Ало!

МЪЖЪТ: Ало!

ЖЕНАТА: Пак съм аз! Ако ти е удобно, можем ли да се срещнем?

МЪЖЪТ: Можем, любов моя. Благодаря ти за съобразителността. Ааах!

ЖЕНАТА: Вече не бих желала да те измъчвам.

МЪЖЪТ: От сега нататък бъди все тъй мила, бива ли? Ааах!...

ЖЕНАТА: Чувстваш ли още болка?

МЪЖЪТ: Не искам да те тревожа. Моля те, да не ми задаваш такива въпроси.

ЖЕНАТА: Разбира се, любими. Няма да ти задавам.

МЪЖЪТ: И сякаш онази спривавата жена беше си отишла, а на нейно място бе дошъл един ангел.

ЖЕНАТА: Хайде, повече да не те безпокоя.

МЪЖЪТ: Благодаря ти за това, че ме потърси.

ЖЕНАТА: Мляс, мляс, мляс!

МЪЖЪТ: Мляс, мляс!... Ааах!... Мляс, мляс!

(Едновременно затварят телефоните.)

МЪЖЪТ: Не стига това, но него ден отидох и на лекар. Прегледа ме, направи ми рентгенова снимка, би ми някаква инжекция и ми каза – на тази възраст да не вдигам тежки неща!?! Даде ми и успокоителни лекарства. Нея вечер, след като постлах одеялото, легнах на пода. На сутринта, като станах, нямаше ми нищо. Зарадван, отидох на работа. Ти пак ме потърси.

ЖЕНАТА: На най-представителния мъж в света – добър ден!

МЪЖЪТ: Добър ден.

ЖЕНАТА: Днес как се чувстваш?

МЪЖЪТ: Някога бях гледал един американски филм. Героят във филма, за да задържи вниманието на жената все тъй живо, дори беше си счупил крака нарочно. И аз, също като него, трябваше да използвам този случай както трябва.

ЖЕНАТА: Ало, попитах те как се чувстваш. Ако моментът е неудобен, можем и да не говорим.

МЪЖЪТ: Не, не, удобен е. Но аз не съм добре. Любов моя, да не би да остана куц? Болките ми продължават да се увеличават. А ако се парализирам?

ЖЕНАТА: Изхвърли от главата си тези мисли. Няма да мине много и ти ще оздравееш.

МЪЖЪТ: Искаш да ме успокоиш, но ако не мине?

ЖЕНАТА: Цял живот бих се погрижила за теб, мили. Слушай сега да ти разкажа нещо смешно. Един ми поиска ръката.

МЪЖЪТ: Ааах! Кой е той?

ЖЕНАТА: Един мъж, който е с две години по-голям от мен. Има си кола, има си апартамент. Но си няма баща и майка.

МЪЖЪТ: Значи, грозде без чепка, както се казва. Ааах! Познаваше ли те отпреди?

ЖЕНАТА: Не, душо. Живее в съседния жилищен блок. Следял ме е при влизане и излизане.

МЪЖЪТ: Добре, че не ме е видял с теб!

ЖЕНАТА: Какво щеше да се промени? Снощи ненадейно дойде у дома. Нашите много го харесаха.

МЪЖЪТ: Ааах! Ааах!... А ти? Ааах!

ЖЕНАТА: Може да се каже, че е красив мъж. И професията му е доходна.

МЪЖЪТ: Ааах! Не бива да го изпуснеш. Ааах!

ЖЕНАТА: Полекичка го издърпах на една страна и му казах: „Я се виж какъв мъжага си – същински лъв! Няма защо да се залъгваш с мен. Аз си имам закачка.”

МЪЖЪТ: Ооох!

ЖЕНАТА: Добре ли съм му казала?

МЪЖЪТ: Значи аз съм ти закачка, така ли?

ЖЕНАТА: Как можеш да го помислиш? Ти не си ми закачка, а всичко, всичко си ми ти! Нарочно употребих думата „закачка”, за да помисли, че съм момиче от простолюдието! Разбрахме ли се? Повече да не те тормозя. Мляс, мляс, мляс!

МЪЖЪТ: Мляс, мляс, мляс!

(Затварят телефоните.)

МЪЖЪТ: В офиса, докато стоях прав, в нормално състояние, чух да прокълтват нечии стъпки. Тези стъпки ми бяха познати. Веднага констатирах, че идваш ти.

(**МЪЖЪТ**, тъй като е с папка в ръка, се хвърля на земята. **ЖЕНАТА**, с букет в ръка и сияеща, влиза.)

ЖЕНАТА: Куку, къде си? Аз дойдоох!

МЪЖЪТ: (ужким че се превива от болка.) Ох, добре че дойде. Хвани ме за ръката и ме вдигни.

ЖЕНАТА: Как стана? Как падна на земята?

МЪЖЪТ: Трябваше да взема тази папка. И аз не разбрах, как изведнъж се намерих на земята. Ааах!

(**ЖЕНАТА** го хваща за ръката и с усилие го вдига от пода. **МЪЖЪТ** сяда на стола.)

МЪЖЪТ: Мина... Аххх! Мина ми, бъди спокойна.

ЖЕНАТА: Как мога да бъда спокойна при това положение?

МЪЖЪТ: (сякаш стремейки се да създаде впечатление, че прикрива болката си.) И цветя си донесла.

ЖЕНАТА: Тъй като не можах да дойда у вас, предпочетох да те посетя тук.

МЪЖЪТ: Много си деликатна, благодаря ти. Бихме ли пили по един чай?

ЖЕНАТА: Може.

МЪЖЪТ: (вика от мястото си.) Махмуд ефенди!... Махмуд ефенди!... Няма ли го тоя човек, бре?

ЖЕНАТА: Кой е той?

МЪЖЪТ: Прислужникът ми. Длъжен е да стои пред вратата ми. (Ядосано.) Ето така на, напуска мястото си и кой знае къде се пилее сега! (Забравяйки „играта“, се изправя и в нормално състояние се движи към вратата. Застава в отвора на вратата и вика.) Къде си бе, Махмуд ефенди? Ха, донеси два чая в моята стая.

(**ЖЕНАТА** в ужас, следи **МЪЖА**. **МЪЖЪТ** забелязва, че е направил грешка. Ето защо, под изпитателния поглед на **ЖЕНАТА**, пак се превива на две, и в това положение идва и сядва на мястото си.)

МЪЖЪТ: Ааах! Понякога забравям положението си, но после болката се увеличава. Както стана сега. Ааах!

ЖЕНАТА: Стани! Стани! Накрак ти казвам!

МЪЖЪТ: (уж че не разбрал. Със зор се вдига от мястото си.) Защо? Какво се случи?

ЖЕНАТА: Върви! Върви ти казвам! Марш към вратата!

МЪЖЪТ: Болиии!

ЖЕНАТА: Преди малко не болеше ли?

МЪЖЪТ: Не мога да разбера какво преследваш с това? Ааах!

ЖЕНАТА: Твърде добре го разбираш. Ти си един измамник! Подлец, който използва моите чувства за милосърдие. Базсрамник такъв!

МЪЖЪТ: Много несправедливо постъпваш.

ЖЕНАТА: Изправи се!

МЪЖЪТ: (Изправя се.) Искам да ти обясня нещо, Виж, пак ме заболя! Ааах!

ЖЕНАТА: Кога ти мина? Искам да ми кажеш открито.

МЪЖЪТ: Гледай ти чудо! Наистина вървя! Минало ми е... минало! (**МЪЖЪТ** правейки различни движения, обикаля сцената.) Просто не мога да повярвам.

ЖЕНАТА: Престани да се лигавиш, аби кажи истината. Поради какво почувства нужда да прибегнеш до това? Хайде, говори!

МЪЖЪТ: Искам да ме разбереш... че не искам да те загубя.

ЖЕНАТА: Това може ли да върви така, как мислиш? При теб всичко е изградено върху лъжата! Не, така не може и не бива да върви!

МЪЖЪТ: (просълзява се.) Не разбираш ли, че те обичам? Не виждаш ли, че за да не те загубя съм предприел война от национален мащаб?

ЖЕНАТА: Аз се самопожертвам за теб. Всички наоколо ме обвиняват. Независимо от жена ти, дъщеря ти и шурей ти, аз настойчиво продължавам връзките си с теб. Защо? Защото само ти си един единствен мъж на тоя свят? А ти какво правиш? Веднъж в седмицата се срещаш с мен, и то между четири стени, и след като задоволиш своя полов нагон, ме оставяш пред къщата ни. Все едно, че съм употребена салфетка! Ти, докато спиш спокойно в прегръдките на жена си, някога мислил ли си, аджаба, аз как прекарвам нощта? Спала-недоспала, знаеш ли в какви кошмари ме заварва зората? Вече нямам доверие в теб. Ти ме караш да почувствам цялото унижение на втората жена. Не стига това, но ти не пренебрегваш преследването на всяка изпречила се пред теб жена, с голи крака! (Разгневена, излиза.)

МЪЖЪТ: Беше заминала. Никога до тогава не бях те виждал толкова решителна. Същият ден и през следващите дни, за пръв път бях почувствал, че нещо се скъса в душата ми, ме нещо в сърцето ме боли. Значи, дотогава не съм знаел какво нещо е любовта. Най-напред, набързо направената женитба на младини, после – само заради приключението – връзките, започнали и свършили с най-различни жени... Казват, че

когато е влюбен, човек не иска нито да яде, нито да пие. Но с мен стана точно обратното. Ядох и пиех, каквото ми попаднеше! Но каквото и да правех, ти нито за минута не се отделяше от мен. Ти винаги беше с мен... край масата... като вървах по пътя... на работа... вкъщи... Дори една нищо и никаква песен, която възпяваше любовта, ме караше да открия в себе си особени чувства, които дотогава не знаех. Боже Господи, това ли беше любовта? Да мислиш все за нея? Да си спомняш с огорчение и за най-дребните нейни обноски? И отново да преживееш дори онези недопустими спорове, които трябваше да бъдат посрещнати с необходимата за времето си снизходителност? – Бях разбрал истината... Без теб не можех да живея. (Набира номера.)

ЖЕНАТА: (отваря телефона.) Ало.

МЪЖЪТ: Здравей.

ЖЕНАТА: (обидена.) Здравей.

МЪЖЪТ: (затваря телефона.) Не мога да живея без теб.

ЖЕНАТА: Това го бяхме говорили по телефона.

МЪЖЪТ: Остави сега телефона-мелефона. (Отива при **ЖЕНАТА**, взема от ръката ѝ слушалката и я слага върху вилката. След това я хваща за ръката и я води в „квартирата“.) Така... Да поговорим вече. Да прескочим всичко онова, което беше се случило през това време.

ЖЕНАТА: Да поговорим.

МЪЖЪТ: И да престане тази безсмислена раздяла между нас.

ЖЕНАТА: Да престане. Но всичко е в твоите ръце, всичко зависи от теб.

МЪЖЪТ: Кажу ми, какво искаш от мен?

ЖЕНАТА: От теб искам само едно. Да ми кажеш истината и само истината.

МЪЖЪТ: Давам ти честна дума, че от сега нататък ще ти казвам само истината. Но и ти ще направиш същото.

ЖЕНАТА: Ако още веднъж ти хвана лъжата, раздялата ни ще бъде невъзвратима. Разбрахме ли се?

МЪЖЪТ: Разбрахме се. Но няма да ми се разсърдиш. Всичко ще посрещнеш като стар мой приятел, със зрял ум.

ЖЕНАТА: (с вид на доволна и щастлива.) Ето това се иска. Ще видиш как всичко ще се оправи. Сега, и аз да ти разкрия една истина. Нали знаеш, че от теб бях взела малко пари. (Смее се.) Не помниш ли, когато бях фалшифицирала една медицинска бележка и... пр. Знаеш ли защо не ти ги върнех тези пари.

МЪЖЪТ: (със сълзи на очи, смеейки се.) Защо?

ЖЕНАТА: Защото... защото... случилите се неща в деня на твоя рожден ден, моят гняв... (И тя започва да се смее със сълзи на очи.) Нали разбираш?

МЪЖЪТ: (продължава да се смее.) И какво направи с парите?

ЖЕНАТА: Без това една част от тях бях дала на врачката. А с останалите си купих един чифт ботуши и една дамска чанта. Добре де, вкъщи ти как обясни дълга си към твоя шурей?

МЪЖЪТ: Казах, че ми откраднаха портмонето, а заедно с него – и цялата ми заплата.

(Пресилените смехове и на двамата продължават.)

ЖЕНАТА: Сега ти си наред.

МЪЖЪТ: Аз ли?

ЖЕНАТА: Да. Сега пък ти разкажи да видим.

МЪЖЪТ: :Кое по-напред?

ЖЕНАТА: Правилно: те са толкова много, че не знаеш от кое да започнеш. Тогава аз да ти кажа от кое. Такова... от изневерите ти!... Ето, виж, какви добри приятели ставаме. Хайде, започни.

МЪЖЪТ: Това се случи веднага, след като за първи път бяхме се любили (правили любов) с теб. Имаше една, на която от дълго време бях хвърлил око.

ЖЕНАТА: Е, и?

МЪЖЪТ: Каза „Фрас!“ и падна... в обятията ми. Закарах я в квартирата.

ЖЕНАТА: Бре че забавно! И, после?

МЪЖЪТ: Ядохме, пихме... и легнахме на пода.

ЖЕНАТА: И, какво?

(Удряйки се взаимно, продължават да се смеят неистово.)

МЪЖЪТ: Но... нищо не можах да направя. Не ми дойде нещо отвътре.

ЖЕНАТА: Прекрасно! Друго?

МЪЖЪТ: Не ми се сърдиш, нали?

ЖЕНАТА: Не, напротив. Друго?

МЪЖЪТ: Нали си спомняш, че бях ти казал, че моят шурей е „тато“ на мафиотите? Знаеше ли, че и това бе казано в кръга на лъжите?

ЖЕНАТА: Разбира се. Беше ми пробутал за „тато“ един обикновен наемен убиец.

МЪЖЪТ: Той и такъв не е. Шурейт ми е един обикновен общински (държавен) чиновник – полицай.

ЖЕНАТА: Гледай ти, да видиш и да не вярваш! (Смее се.) Просто не е за вярване.

МЪЖЪТ: (смеейки се лудо.) Не е за вярване ли? А да видим сега, какво ще кажеш за туй, дето ще ти кажа?

ЖЕНАТА: Я да видим какво е то? Умирам от мерак, бърже го кажи!

МЪЖЪТ: Как мога да бъда сигурен, че няма да ми се разсърдиш?

ЖЕНАТА: (през смях със сълзи.) Защо да ти се разсърдя? Колкото повече доказваш чистосърдечието си, толкова повече те обиквам. Хайде, кажи, кажи.

МЪЖЪТ: (като изтрива сълзите от очите си.) Ти никак не харесваш мъжете, които боядисват косите си, но...

ЖЕНАТА: Но какво?

МЪЖЪТ: Ако ми дадеш дума, че няма да ми се разсърдиш, ще ти издам една голяма тайна.

ЖЕНАТА: (като се стреми да разбере смисъла на казаното.) Не разбирам каква връзка може да има между теб и боята, любими?

МЪЖЪТ: Има, има... Сега добре си отваряй ушите: моите коси са боядисани, единствената ми!

ЖЕНАТА: (наистина се обърква.) Как? Не, не, не можеш да ме убедиш.

МЪЖЪТ: Аз си боядисвам косите си, любов моя.

ЖЕНАТА: Но твоите коси са бели. Сколуфите ти... някои места от главата ти... не мога да разбера.

МЪЖЪТ: И тайната е в това. Всъщност моите коси са съвсем черни. Но боядисвам някои места от тях, за да придобия по-въздействащ вид. И по тоя начин изглеждам по-зрял и по-авторитетен.

ЖЕНАТА: (истински учудена.) Не ти вярвам. Не, не, в никакъв случай не мога да повярвам.

МЪЖЪТ: Заклевам ти се, че ти казвам истината. – Нали виждате как някои истини объркват човека! И това е винаги така!... – Ако искаш, да престанем да си казваме истината.

ЖЕНАТА: Не, не, в никакъв случай. Но, трябва да ти кажа, че наистина ме накара да се объркам. Но, нека да продължим. Разкажи ми за другите твои любовни похождения. Моля те.

МЪЖЪТ: Веднъж пък, ме потърси една моя стара любов.

ЖЕНАТА: Много е забавно! Еее?

МЪЖЪТ: Знаеш, че човек лесно не може да се отърве от старите си симпатии. Отидохме заедно в къщата ѝ. Ядохме и пихме...

ЖЕНАТА: Остави яденето и пиенето, ами ми разкажи какво направихте? Еее?

МЪЖЪТ: След като бях вече с теб... тя нямаше абсолютно никакво възбуждащо въздействие върху мен... Излязох от къщата ѝ и се прибрах у дома.

ЖЕНАТА: Колко е хубаво! ... И, после?

МЪЖЪТ: Веднъж, пак бяхме нещо се разделили с теб. От мерак, дали мога да живея без теб...

ЖЕНАТА: Значи, само от мерак, така ли?

МЪЖЪТ: Да, от мерак. Знае се, че човек каквото тегли, все от тоя свой мерак тегли! Разбираш, нали?

ЖЕНАТА: Можеш ли да допуснеш, че няма да разбере? И с нея ли нищо не стана?

МЪЖЪТ: Не стана и... не стана!

ЖЕНАТА: Разкажи за случая, когато стана.

МЪЖЪТ: Но и тоя който ще ти разкажа, не може да се счита за станал. Защото... беше жена ми!

ЖЕНАТА: (не променяйки положението си.) Еее?

МЪЖЪТ: Беше същата нощ, когато чаках под брезента. Когато се върнах вкъщи, бях посрещнат от нея с такъв ентузиазъм, щото...

ЖЕНАТА: Еее?

МЪЖЪТ: Без да ме бута, така беше бе довякла до спалнята, че...

ЖЕНАТА: Еее?

МЪЖЪТ: В дадения момент, не можах да установя дали този съм аз, същият аз! Но това не влиза в сметката, защото беше законната ми съпруга.

ЖЕНАТА: И значи, стана, казваш?

МЪЖЪТ: Остави че стана, но отгоре на това тя и забременя. Тогава вече наистина ми се наложи да търся гинеколог за кюртаж.

ЖЕНАТА: Хубаво!... Друго?

МЪЖЪТ: Повярвай ми, с друга не съм лягал.

ЖЕНАТА: Виж, как хубаво ми разказа всичко. Без туй, можех ли да се надявам на нещо друго. В крайна сметка, и аз бях между твоите похождения, нали? За Бога, как намираш време за всичко това? Кое му е разковничето? При това и работиш? Не стига това, но от време на време и пописваш?

МЪЖЪТ: Е, и това е наша работа.

(Смехът на **ЖЕНАТА** изведнъж секва. **МЪЖЪТ**, като вижда сериозността на **ЖЕНАТА**, и той се умълчава. **ЖЕНАТА**, при все това, се насилва да се усмихне и се приближава до **МЪЖА**. И после, с разстроено лице и с неочаквана сила стоварва плесницата си върху лицето на **МЪЖА**.)

ЖЕНАТА: Подло куче!

МЪЖЪТ: Та нали щяхме да си кажем истината?

ЖЕНАТА: Ето, аз така подвеждам човека да си признае. Куче недно! (Поставя столовете един до друг.) Вече край на всичко.

МЪЖЪТ: Добре, че съм скрил от нея другите си безразсъдства. Иначе, можеше и да ме утрепе.

(**МЪЖЪТ** и **ЖЕНАТА**, също както в началото на представлението, все едно че са зрители, сядат на столовете си. Затъмнение! И веднага, оттъмнение (осветяване).

МЪЖЪТ и **ЖЕНАТА** – сякаш след представлението – започват да ръкопляскат.)

ЖЕНАТА: (ставайки от стола.) Беше хубаво представление.

МЪЖЪТ: (ставайки от стола.) Беше един истински разрез на това, което преживяват хората.

ЖЕНАТА: (подавайки ръка.) Беше ми много приятно да се запозная с Вас!

МЪЖЪТ: Също и на мен ми беше много приятно да се запозная с Вас.

ЖЕНАТА: Довиждане.

МЪЖЪТ: Довиждане.

(**ЖЕНАТА** си тръгва. **МЪЖЪТ** остава да гледа след нея.)

ЖЕНАТА: (тъкмо преди да излезе, спира за миг.) Какъв приятен мъж! (Излиза.)

МЪЖЪТ: Каква привлекателна жена! (Търси си чантата. И изведнъж забелязва, че чантата, която държи в ръката си, е дамската чанта на **ЖЕНАТА**. С радост се устремява към изхода.) Ало, почакайте една минута! Почакайте!

(Осветлението постепенно се съсредоточава върху куклите – матрьошки.)

КРАЙ НА ПРЕДСТАВЛЕНИЕТО

БИОГРАФИЯ на ТУНДЖЕР ДЖУДЖЕНОГЛУ

Завършил е специалност „Език и история” към Географския факултет на Университета в Анкара.

Член е на Синдиката на писателите в Турция и в Клона към Международния P.E.N. в Турция.

Учител в Частната консерватория MSM (Mujdat Gezen Sanat Merkezi – Център за изкуство Mujdat Gezen) и SAKM (Sadri Alisik Kultur Merkezi – Културен център Sadri Alisik).

Преподавател в Театралния отдел на Факултета по приложни изкуства към Университета Kadir Has.

Консултант в „Mitos Boyut Yayınevi” (Разпростратинелна къща Митос Бюют)

Негови постановки:

„Бъркотията” (Kordovusu); „Учителят” (Ogretmen); „Горките жени” (Kadinciklar); „Улица без изход” (Sikmaz sokak); „Досие” (Dosya); „Картоиграчите” (Kumarbazlar); „Хеликоптер” (Helikopter); „Светкавицата Кемал” (Yildirim Kemal); „Матрешка” (Matruska); „Посетителят” (Ziyaretci); „Шапка” (Sapka); „Бояджия” (Boyaci); „Нейзен” (Neuzen); „Червената река” (Kizil irtmak); „Лавина” (Cig); „Сабахаттин Али” (Sabahattin Ali); „Зелена нощ” (Yesil gece); „Ах, ако бях бедняк” (Ah bir yoksul olsam); „Актьорите” (Tiyatrocular); „Чи Гувара” (Che Guevara); „Бига – 1920” (BIGA – 1920).

Награди за творчеството му:

Общо 16 награди, от които 1 от Югославия и 1 от Холандия, останалите 14 от Турция – Toban – 2; Turk Kadin Birliđi – 1; Ankara Sanat Kurumu – 2; Abdi Ipekci – 1; Ismet Kuntay – 1; Avni Dilligil – 2; Uluslararası Tiyatro Enstitüsü – 1; Kasaid – 1; Lions – 2; Kultur Bakanliđi – 1.

Постановките му са преведени на следните езици:

Руски, Английски, Немски, Френски, Български, Гръцки, Македонски, Шведски, Грузински, Японски, Румънски, Азарбейджански, Татарски, Латвийски, Сръбски, Испански, Арабски, Еврейски и др. и все още се превеждат на тези и др. езици.

Голяма част от постановките му, начело с „Лавина”, „Матрешка”, „Бояджия”, „Горките женички”, „Улица без изход”, „Червената река”, „Досие”, „Хеликоптер”, „Шапка”, „Посетителят” се играят на сцена по целия свят – в повече от 30 страни.